

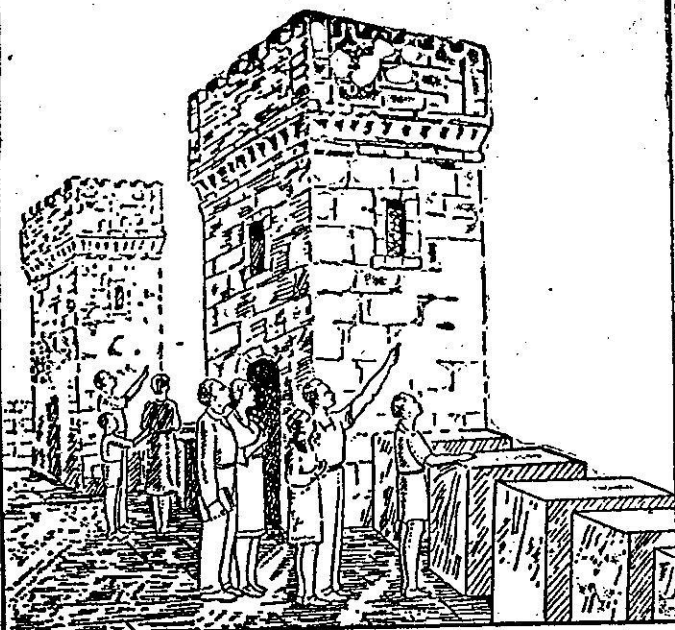
TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărației lui Jehova

ANUL XXVI 1948 Nr. 2

CONȚINUTUL

Darea raportului	19
„Fă un semn”	20
„Din casă în casă”	21
Lucrarea continuă a teritoriului	23
A oferi tuturor o cauză	25
Ce a arătat raportul	26
Serviciul în țările de pe lângă Marea Mediterană	28
Grecia	28
Mai departe spre Roma	30
Cetatea Vaticanului	31
Milano	31
Texte și Comentarii	32

VOI SUNTEȚI MARIDORI NEL ZICE JEHOVA CA EU SUNT DUMNEZEU IATA 45:12

Apare săptămânal în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA
— Persoană juridică morală —
 București 2, str. Basarab'a Nr. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
 117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte GRANT SUITER, Secretar

„Si toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova: și mare va fi
 pacea milor tăi”. — Isaia 54: 13.

Iesus. (Fapte 26: 22, 23). Prin asemenea mărturisire pentru Iesus, nici Pavel nici Ioan nu micșorau pe Iehova sau să-L pună la o parte. Dimpotrivă, ei mărturiseau pentru veracitatea (credincioșia) și pentru justificarea lui Iehova a profetiei Sale scrise. W 15, 11.

23 Februarie

Adevărul Tău ajunge până la noi. — Ps. 108: 4.

Cuvântul lui Iehova ține până la timpul completerii lui împliniri și, după aceea, rămâne ca un adevăr dovedit. Astfel, cuvântul Său poate fi controlat spre a fi dovedit adevărat, deși El vorbește și scrisese cuvântul Său cu mii de ani înainte. Toate Scripturile inspirate scrise de către apostoli și ucenici lui Iesus, stau ca dovadă a adevărului despre ceea ce Iehova a spus până la Moise. Chiar acest cuvânt scris verifică vechiul răbdare a adevărului lui Iehova. Diavolul, prin agentii săi religioși, înăuntrul și în afara creștinătății, a încercat să distrugă Biblia prin arderea Bibliilor instigată de către preoți, prin tradițiile religioase ale rabinilor și preoților, precum și prin asanumitul „infant criticism” al veacurilor moderne. Dar în tot acest efort Diavolul nu a reușit să distrugă Biblia și popularitatea ei printre popor. W 15, 12.

24 Februarie

Să nu din sângele lui, și să una amândoi stâlpi
 uși și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca. —
 Ex. 12: 7.

Israelii, junghind mielul de pască, preumbrău cum aceia care devin popor după numele lui Iehova. Vă și mărturisesc necesitatea lor a iertării Mielului Său spre a se îngrijii pentru ei de protecție de moarte sub iudicatul lui Dumnezeu împotriva păcatului și a acestei lumi. Stropirea sângelui mielului pe ușeri uși preumbrău cum aceia care devin creștini sau Israelii spiritali, mărturisesc deschis credința lor în puterea prețului de răscumpărare a Fiului lui Dumnezeu, care a fost junghiat; și cum, prin credință, și-au curățit ei inimile și conștiințele lor de vina de păcat prin anihilarea la ei a meritului sângelui Său. Niciun sânge nu lora stropit sau aruncat pe treapta sau pragul casei. Aceasta era deoarece aceia care își păstrau credința în puterea sângelui lui Christos, să nu calce în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, întrucât tăgăduiesc răscumpărarea lor prin jertfa Sa. W 13.

25 Februarie

Căzarea pe care mergi să fie metedă, și toate căile
 tale să fie hotărâte: nu te abate nici la dreapta nici
 la stânga. — Prov. 4: 26, 27.

Noi trebuie să studiem și să dăm atenție cuvintelor lui Dumnezeu, așa cum sunt raportate în Biblie. Noi trebuie să ascultăm de cuvintele și predicările cari ies din gura Sa și prin organizația Sa sub Christos Iesus. Noi trebuie să ne însușim adevărul Său și să lăsăm ca acesta să fie meditațiunea și îndrumătorul nostru. Adevărul Cuvântului Său este acela pe care trebuie să-l vorbim, și nu ideile și învățăturile perverse, răsvrățite ale acestei lumi. Mai de grabă decât să ne întoarcem

și să privim cu părere de rău după lucruri egoiste, cari ne vor alina căzarea noastră prin această lume de după război, noi vom asculta de Dumnezeu, întrucât primim înainte spre lumea nouă a vieții și păcii, păstrându-ne ochii atinți asupra împărăției Sale, prin Christos. Procedând astfel cu hotărâte tare, noi vom feri picioarele noastre de la rău și linia noastră de mers va fi îndreptată pe calea dreaptă. Tinta pe care vom atinge-o, în cele din urmă, va fi viață. W 1: 1.

26 Februarie

Căci prin credința din inimă se câștigă neprihănirea
 și prin mărturisirea ei omul se ajunge la înmântare.
 — Rom. 10: 10.

A crede înseamnă a face o consacrare lui Dumnezeu, și nu numai un acord cu faptele despre Dumnezeu și Christos. Consacrare lui Dumnezeu înseamnă punerea cuiva la o parte ca sfânt pentru Dumnezeu, și asemenea consacrare este o învoială solemnă de a face voia lui Dumnezeu. Aceasta este un act de credință și trebuie să fie făcut prin Christos Iesus, prin care vine iertarea de păcate spre a face pe cel ce se consacrăză bineprimit lui Dumnezeu. Consacrarea este apoi simbolizată în mod public prin botezul în apă; dar consacrarea este executată prin facerea voii lui Dumnezeu în dreptate și fiind un martor credincios, mărturisind desigur El cu gura și fără rusme Dnă cum a făcut Corneeliu în timp ce asculta la predica apostolului Pavel. Cineva poate face consacrarea sa în mod particular în inimă, în rugămintea lui Dumnezeu prin Christos. — Fapte 10: 44—48. W 15, 2.

27 Februarie

Acest popor refuză adevărul din Siloe cari leurg în.
 Isa. 5: 6.

Astăzi Martorii lui Iehova declară că este timpul acum ca toată omenirea să recunoască pe Christos Iesus ca Moștenitorul și Regele de drept al dreptei lumi noi. Deoarece ei sunt atât de puțini și atât de umili în ochii întregii omeniri, proclamarea prin Martorii lui Iehova a împărăției legământului lui Iehova cu Regele Său uns, pare asemănătoare apelor, picuștoare, înca curgătoare din Siloe. Dar, cu toate acestea, adevărurile astfel proclamate astăzi secesc o noastră spirituală. Ele înviorază pe toți aceia care dau ascultare Ierusalimului ceresc, Siloului, care este organizațiunea principală a suveranității împărăției a lui Dumnezeu. Dar acest popor al creștinătății nu vine cu bucurie la „apele spirituale ale Siloamului” și să bea din bresle adevărate ale împărăției și să se bucure de legământul pentru împărăția împlinit. Ei nu acționează în supunere față de organizațiunea lui Dumnezeu prin martorii Săi. „Veseliți-vă națiuni împreună cu poporul Său”. W 15, 10.

28 Februarie

Să nu adăugați nimic la cele ce vă poruncesc eu.
 Deut. 4: 2.

Tradițiile religioase ale comunităților sunt recunoscute a fi adăugări la cuvântul scris al lui Dumnezeu. Cuvântul scris era întâi, deoarece tradițiile pretind a interpreta pe acesta și, de aceea, trebuie adăugate. Prin urmare Cuvântul scris este fundamental, de bază, și peste orice contradicție. Prin cel dintâi scriitor al Bibliei, prin Moise, este dat avertismentul divin împotriva facerii de asemenea adăugări tradiționale la Cuvântul scris al lui Dumnezeu, care interzice o lege orată. De asemenea, prin ultimul scriitor al Bibliei, prin Ioan, același avertisment divin este dat prin Profetul mai mare de cât Moise. (Apoc 22: 18). Întocmai ca și Iesus, noi alegem să dăm dreptate lui Dumnezeu, în paginile Bibliei Sale scrise, Iesus zice: „Cuvântul Tău este adevăr”. Dacă Ierarhia religioasă preferă tradițiile religioase ca superioare Bibliei, poziția noastră este aceea a lui Pavel, care exclamă: „Dar, nu fi găsit Dumnezeu adevărat, și orice cu minciună”. — Rom. 3: 3, 4. W 1, 11.

DAREA RAPORTULUI

„Și iată că omul cel îmbrăcat în haina de in, și care avea călimara... a adus următorul răspuns
„făcând următoarea dare de seamă: Am făcut ce mi-ai poruncit”. — Ezech. 9 : 11.

I EHOVA DUMNEZEU a dat profetului Ezechiel o vedenie în anul al șaselea al captivității sale în Babilon, adică cu cinci ani înainte de 607 î. Chr., anul distrugerii Ierusalimului. Aceasta a făcut-o Iehova, ca să ne dea pentru timpul de astăzi un avertisment solemn dinaintea nimicirii viitoare a creștinătății și pe lângă aceasta să ne dea speranța plină de mângăiere, că oameni de generația noastră vor scăpa de smerirea cu ea. (1 Cor. 10 : 11). Vedenia arată, că aceia, cari sunt răspunzători lui Dumnezeu Celui A'otputernic, trebuie să facă o dare de seamă despre lucrările lor de pe pământ, și aceasta tocmai înainte sau în timpul, când nimicirea lovește pe organizațiunea religiei fățarnice.

² Cadrele pentru vedenia lui Ezechiel au fost formate de către templul din Ierusalim. Reprezentat printr-un inger slăvit a venit Iehova Dumnezeu la inspectarea templului. „În vedenii dumnezeiești” a luat pe profetul Ezechiel cu sine. (Ezech. 8 : 1-3). Inspectarea a înspăimântat pe Ezechiel, pentru că ea a descoperit, că tocmai acolo, în templu, peste care s'a chemat numele lui Iehova, da, acolo, direct sub ochii săi, Izraeliții au practicat aducațiune mincinoasă a lui Dumnezeu. Ei nu s'au închinat lui Iehova Dumnezeu. Creatorului, deși s'au aflat în casa, care a fost consacrată Lui. Ei s'au închinat la lucruri create, de pildă: 1) la un chip urit, făcut de oameni, care a atârnat pe Dumnezeu la gelozie și la indignare, 2) la tablouri și gravuri de animale și idoli 3) la dumnezeul demon Tamuz și 4) la soarele, care se iveau la răsărit. Ei au fost niște fățarnici religioși, și acțiunile lor de cult idelatre în casa, care după nume l-a aparținut Lui, au scârbit pe Iehova. i-au fost o uriciune. Următoarele cuvinte simple și clare, pe cari Dumnezeu le-a rostit prin profetul Isala către acei oameni, ei le-au luat numai în râs: „Eu sunt Domnul (Iehova), acesta este Numele Meu; și slava Mea n'o voi da altuia, nici lauda Mea idolilor”. — Isa. 42 : 8.

³ După acea inspecțiune a templului în Ierusalim au trecut mai mult ca 150 de ani. Apoi a spus Iehova Dumnezeu d'înainte, că prin solul Său special într'un timp viitor vine la templul Său spiritual, ca să-l viziteze. În acel timp va fi un martor care lucrează repede împotriva religioniștilor, cari au pângărit numele și închinarea Lui. „Iată”, așa zice El, „voi trimite pe solul Meu: el va pregăti calea înaintea Mea. Și decodată va intra în Templul Său. Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți: iată că vine. — zice Domnul oștirilor, — ... Mă voi apropia de voi pentru judecată, și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc pluta simbriașului, cari asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptățesc pe străin, și nu se tem de Mine. zice Domnul oștirilor. Căci Eu, Domnul, nu Mă

schimb”. (Mal. 3 : 1-6). Din multe celea, ce s'au întâmplat în timpul mai nou, reiese, că venirea la templu, pe care Iehova Oștirilor a anunțat-o aici dinainte, a căzut pe primăvara anului 1918. Acest eveniment l-a făcut să fie preumbrit prin inspecția templului din zilele lui Ezechiel. Turnul de Veghere a publicat multe lucruri ca să arate, că din anul 1918 a avut loc o inspectare deosebită a tuturor acelor, cari susțin, că se închină în templul lui Dumnezeu și servesc în el, și că Isus Christos cel slăvit este Solul și Judecătorul lui Iehova în templu. El va lucra repede ca martor și executător împotriva tuturor, cari nu se tem de Iehova ca Dumnezeu adevărat, ci aduc batjocură și ocară asupra numelui Său sfânt.

⁴ Din acest motiv, creștinătatea ar trebui să se intereseze cel mai mult pentru aceasta. Prin ea, Mar'orii credincioși ai lui Iehova au avut parte în anii trecuți de persecuțiile cele mai rele, de împotrivirea cea mai rea. Ea trebuie să ia în seamă scopul lui Dumnezeu, pe care l-a făcut cunoscut clar în vedenia lui Ezechiel, după ce a inspectat templul și a dat pe față uriciunea practică acolo prin presupusul popor al lui Dumnezeu. Descrierea vedeniei sună: „Apoi am auzit cum a strigat cu glas tare: Veniți încoace, voi executătorii orașului, fiecare cu arma sa de omorîre! Și au venit șase oameni de pe drumul porții de sus dinspre miazănoapte, fiecare cu o secure de măcelărit, și însoțiți de un alt om îmbrăcat într'o haină de in, și cu o călimară la brâu. Au intrat în templu și au stat lângă altarul de aramă”. (Ezech. 9 : 1, 2 Moffatt, engl.). La cinci ani mai târziu, Iehova Dumnezeu a chemat pe executător, ca să manifeste mânia Sa asupra Ierusalimului religios. Au fost oștirile Caldeilor sub Nebucadnețar, regele Babilonului, cari au venit din Nord. Astăzi, fostul Babilon cu oștirile sale caldeiene nu mai există. Pe cine va chema Iehova oștirilor ca cei șase executători ai timpului modern, ca să pedepsească în mânia Sa orașul Ierusalim, care este împlinirea chipului, creștinătatea? Vor fi oștirile Sale cerești, cari stau sub Regele Său uns, ridicat pe tron, sub Christos Isus, și se va întâmpla în războiul Armagedonului, la care creștinătatea și toate națiunile pământului sunt strânse prin puteri supra omenești. — Apoc. 16 : 14-16.

⁵ Prin urmare, cei șase bărbați înarmați cu securi de tăiat ai vedeniei nu ilustrează șase bărbați adevărați, ci oștirile organizate, pe cari Iehova Dumnezeu le întrebuințează, când în mânia dreaptă se răzbună pe creștinătatea pentru uriciunea sa a religiei. Tot așa stă lucrul cu al șaptelea om îmbrăcat în haină de in, care a purtat cornul cu cearcăla al unui scriitor la brâu său. El nu simbolizează o persoană singură, deosebită, care trăiește astăzi pe pământ, ci organizația servilor unși ai lui Iehova de pe pământ, cari sunt membri ai „trupului lui Christos”. Isus Christos este capul lor nevăzut, și ei sunt membrii rămași ai „trupului Său”, cari se mai află pe pământ. Conform prin-

¹ Vedenia a fost dată lui Ezechiel, ca să ne dea și să ne arate ce?

² Pentru ce s'a speriat Ezechiel la inspectarea templului?

³ Ce fel de altă inspecție a profetii Dumnezeu, și când a împlinit această profecie?

⁴ Cine au fost executorii lui Dumnezeu în chipul preumbitor, și pe cine reprezintă?

⁵ Pe cine simbolizează bărbatul îmbrăcat în haină de in cu cornul cu cearcăla al scriitorului?

ciptului biblic, că unul subțire sunt faptele drepte ale sfinților. (Apoc. 19:8), acest om îmbrăcat în în — o corporație compusă — stă în serviciul drept al lui Dumnezeu, Domnul, și nu are înclinare spre organizația nedreaptă a creștinătății și uriciunile ei religioase, și nici nu are ceva legătură cu ea.

⁶ Această corporație creștină reprezentată prin omul îmbrăcat în haină de în, spre deosebire de cei șase executatori cu securile de măcelărit, nu este echipată pentru luptă prin violență și pentru distrugere. Ea este neutră cu privire la certurile, cari despart creștinătatea în tabere inamice, pentru că a primit o însărcinare de serviciu dela Dumnezeu, care îi împarte un alt lucru, despre care la urmă trebuie să facă raport. Lucrul drept împărțit ei de către Dumnezeu este arătat prin călmara la brâu omului. Este vorba despre Cuvântul lui Dumnezeu scris, inspirat și publicarea sa între aceia, cari sunt expuși pericolului, pentru că executarea răzburării lui Dumnezeu amenință pe creștinătatea modernă împreună cu toate națiunile, cari sunt legate cu ea într-o alianță internațională. Dela această lucrare de mântuire pașnică servii unși ai lui Dumnezeu nu se pot întoarce, ca să se ocupe cu luptele și certurile creștinătății condamnate și ale asociațiilor ei. De asemenea ei n'au voie să se apuce, ca să facă lucrarea de distrugere față de creștinătate, care este încredințată celor șase bărbați cu topoare de tăiat. Ei au numai un singur serviciu deosebit, care le este împărțit și despre care trebuie să facă o dare de seamă. Spre a vedea, ce este acesta în realitate, să se examineze acum bărbatul îmbrăcat în haina de în.

„FĂ UN SEMN“

⁷ Altarul de bronz, lângă care s'au așezat cei șapte bărbați în așteptarea ordinelor de primit, a stat în curtea dinlăuntru a templului și înaintea pragului hălei (přidvorului) spre sfânta. Tocmai pe partea cealaltă sau pe partea de apus a altarului, deci între altar și pridvorul templului, au stat cam douăzeci și cinci de bărbați cu dosul spre sfânta. (Ezech. 8:16—18). Deși și-au întors fața către cei șapte oameni de lângă altar, totuși așa se vede, că așa erau de scufundați în închinarea soarelui spre răsărit, încât n'au dat ceva atenție serioasă acestor șapte bărbați, cari tocmai atunci intrașeră prin poarta dela miazănoapte. Cei șapte n'au pășit lângă altarul de bronz, ca să aducă o jertfă, ci ca să facă o lucrare a ascultării conform ordinelor, pe cari a voit Domnul să li le dea acum. De aceea, găsim următoarele cuvinte despre Iehova oștirilor, despre care este spus, că locuiește în mijlocul heruvimilor: „Slava Dumnezeului lui Israel s'a ridicat de pe heruvimul pe care era, și s'a îndreptat spre pragul casei; și el a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina de în și care avea călmara la brâu. Domnul i-a zis: Trece prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor, cari suspină și gem din pricina tuturor uriciunilor, cari se săvârșesc acolo“. — Ezech. 9:3, 4.

⁸ Că slava lui Dumnezeu s'a apropiat de pragul templului, arată profetic anul 1919 d. Chr., timpul când Iehova Dumnezeu prin solul Său slăvit, prin Christos Isus cel domnitor, a venit la templu. Profetia lui Ma-

leahî amintită mai sus a prezis că solul lui Iehova în templu va îndeplini o lucrare de curățire față de urmașii Săi consacrați și o lucrare a judecății față de fățarnicii religioși, împotriva cărora pune o mărturie grabnică, prin faptul că-i nimicește. (Mal 3:1—5). Urmașii curățiți și purificați formează pe rămășița unsă a membrilor trupului lui Christos. Ca o cealaltă unită sunt ilustrați prin bărbatul în haină de în, care stă lângă altar și primește poruncile divine. El este în casa, care după nume este templul lui Dumnezeu și pe care religioniștii creștinătății au profanat-o; prin urmare ei se află în mijlocul creștinătății, între toate priciunile ei, dar nu sunt o parte a ei. Poruncile, și cari le dă Iehova Dumnezeu prin solul Său bărbatului îmbrăcat în haină de în, arată la ce activitate trebuie să se dedice rămășița Sa unsă, aprobată, de pe pământ din anul 1918. Pentru membrii rămășiței este important de a observa, ce însemnează aceste ordine, pentru că să asculte această însărcinare divină și la sfârșitul lucrării să poată face un raport primit.

⁹ Ce trebuie să facă? Nu să meargă acasă, nu să rămână acasă, în timp ce executorii lui Dumnezeu au venit așa de aproape și așteaptă semnul divin pentru lucru. Prezentul nu este timpul de a se bucura numai de o casă plăcută sau de un loc plăcut într-o sală a împărăției. El este timpul de a ieși afară, de a merge prin mijlocul orașului, adică prin mijlocul creștinătății. Întrebuințați acolo călmara voastră și îndepliniți lucrarea, prin care faceți un semn pe frunțile carnenilor! Firește, acesta nu este un lucru la care se întrebuițează cerneala edevărată și se face în întreagă creștinătatea pe frunțile oamenilor un T vizibil sau un semn al crucii. În zilele lui Ezechiel și în decursul celor cinci ani, cari au mai rămas înainte de distrugerea grozavă a Ierusalimului, nimeni n'a făcut un semn literal pe frunțile Iudeilor în acel oraș. Ezechiel a scris însă vești divine către acel oraș împreună cu colegul său, profetul Ieremia din Ierusalim sau Anatot, cam la cinci kilometri înspre Nord-Vest de Ierusalim, au propovăduț locuitorilor lor și vizitatorilor lor până la sfârșitul celor patruzeci de ani a acestei lucrări de propovăduire și i-au înștiințat fără încetare despre pustirea apropiată a orașului religios necredincios. În felul acesta cei doi preoți, Ezechiel și Ieremia, împreună cu ajutorii lor devotați, de pildă cu unul Baruc, cu fiul lui Neria, care a scris mult pentru Ieremia, au făcut de fapt o lucrare publică și particulară. A influențat mințile aceloră, cari au fost destul de smerțiți ca să asculte în interesul lor propriu, ca de exemplu Ebed-Melech egiptianul. — Ier. 45:1, 2; 36:4-32; 38:7-13; 39:15-18.

¹⁰ Într'adevăr ei au făcut atunci o lucrare, prin care au făcut unor astfel de oameni un semn pe frunte, adică în sediul priceperii lor, așa că aceștia s'au declarat în public pentru închinarea curată a lui Dumnezeu, a lui Iehova. Orașul Ierusalim ca întregime n'a primit un astfel de semn al adevărului pe fruntea lui. El și-a făcut-o ca „fruntea unei femei curve“ și a refuzat să se rușineze din cauza necurăției sale spirituale și a legăturilor sale preacurvale cu lumea aceasta. din care cauză a fost nimicit. Persoanele, privite fiecare individual, din mijlocul lui, ca cei douăzeci și cinci de închinători la soare, cari și-au făcut fața așa

⁶ Cum știm noi, ce lucru îi este încredințat acestui bărbat ca să-l facă?

⁷ Lângă ce s'au așezat cei șapte bărbați, și pentru ce?

⁸ Cum a fost făcută rămășița unsă destoinică pentru această lucrare?

^{9, 10} Ce trebuie să facă, cum ilustrează aceasta Ezechiel și Ieremia?

de tare ca o stâncă față de înștiințarea din vestită de profetul lui Iehova, n'au fost gata de a se pocăi și nu s'au umilit din cauza obiceiurilor scârboase ale religiei Ierusalimului. Ca să rămânem la limba simbolurilor, ei firește că n'au primit nici semnul adevărului pe fruntea lor. Ei au refuzat, ca să susțină pe față pe Iehova și o închinare, care n'a fost amestecată cu nicio religie păgână. (Ier. 3:3; Ezech. 3:8, 9), Unii însă au primit într-adevăr un astfel de semn simbolic prin bărbatul îmbrăcat în haină de in, al lui Dumnezeu. În Cuvântul Său al profeției Dumnezeu a amintit în mod deosebit pe Ebed-Melec și pe Recabiți, pe fiii lui Ionadab, cari din mijlocul Ierusalimului osândit spre paza lor au fost prevăzuți cu semnul. — Ier. 35:1-19.

¹¹ Astăzi, rămășița unsă a Martorilor lui Iehova face o lucrare de însemnare. Aceasta s'a făcut din anul 1918, dela venirea solului la templu, adică dela sfârșitul primului război mondial. În decursul acelei certe, pe care a avut-o creștinătatea între ea, Martorii lui Iehova au fost prinși. În anul 1919, cei cedincioși au fost eliberați; ei au fost făcuți liberi, ca să vestească cu îndrăzneală vestea împărăției întemeiate a lui Dumnezeu tuturor națiunilor înăluntru și înafara creștinătății. Această veste a împărăției vorbește inevitabil despre răzbunare, pe care o va săvârși Dumnezeu față de creștinătate și față de națiunile și împărățiile unite cu ea, pentru că profeția divină spune despre împărăția lui Dumnezeu: „Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui vecinic”. (Dan. 2:44). În mod corespunzător, însărcinarea lui Dumnezeu către omul îmbrăcat în haina de in, către ceata Sa unsă, cere anunțarea, că Dumnezeu în ziua răzbunării Sale, în războiul Armagedonului, va zdrobi și rupe în bucăți pe națiunile și împărățiile acestei lumi nelegiuite. (Isa. 61:1, 2). Prin urmare, martorii unși ai lui Iehova, trebuie să facă cunoscută ziua când se va răzbuna pe uriciunile creștinătății, și astfel trebuie să îndeplinească vedenia profetică despre bărbatul îmbrăcat în haină de in.

¹² Prin mijlocul drept, pașnic, al propovăduirii acestei vesti bune despre împărăția și răzbunarea lui Dumnezeu, oamenii sunt însemnați astăzi pe frunțile lor. O altă cale pentru a-i însemna nu există, decât de a-i aduce la o cunoștință a împărăției lui Dumnezeu și a scopurilor, pe cari le realizează prin această împărăție. Isus Christos, Regele, a declarat în rugăciunea Sa către Iehova: „Și viața vecinică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17:3). Persoanele, a căror frunți sunt însemnate printr-o înțelegere, prin primirea și printr-o mărturisire a adevărului împărăției, vor chema numele lui Iehova prin Christos, ca să găsească salvare în această zi a crizei. Întrebările puse de apostol, de aceea, sunt astăzi tot așa de adevărate ca și cricând înainte: „Dar cum vor chema pe Acela în care n'au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n'au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?”. (Rom. 10:13, 14). Ceata bărbatului îmbrăcat în haină de in trebuie să propovă-

duască acum, ca să facă lucrarea însemnării față de aceia, cari ascultă, deoarece ei au fost trimiși în mod expres pentru scopul acesta.

„DIN CASĂ ÎN CASĂ”

¹³ Ne putem închipui, că omul îmbrăcat în haină de in — în ascultare față de însărcinarea de a merge prin mijlocul Ierusalimului și de a întrebuița cerneala din cornul său, însemnând frunțile acelor, cari suspină și gem, — a mers pe străzile orașului înconjurat cu ziduri, din casă în casă, și a ciocănit la uși, ca să cheme afară pe oameni, da, căci a vorbit mai departe la oamenii, pe cari i-a întâlnit pe uliță și în piețele publice. Voiește cineva să explice, cum ar fi executat altfel lucrarea însemnării? Exact la fel a făcut rămășița Martorilor lui Iehova, de când Domnul a venit în anul 1918 la inspecția și judecata în templu, în mod ascultător lucrarea însemnării. Întreagă creștinătatea știe aceasta. Așa după cum Ierusalimul de altă dată a protestat, că Ezechiel și Ieremia au propovăduit, pentru că doară are în mijlocul său templul clădit de Solomon, așa protestează creștinătatea încontinuu, când Martorii lui Iehova vin la ușile oamenilor lor, da, chiar îi prigonește. Creștinătatea are sute de organizațiuni religioase și sute de mii de clădiri de ale religiei, cari sunt numite „biserici” (numai în Statele Unite 253.762), și ea se apără de aceea, ca Martorii lui Iehova să vină tot mereu și să inundeze țara cu vestea lor în formă verbală și scrisă.

¹⁴ Prin Solul Său regal în templu, Iehova poruncește astăzi acestei clase a omului îmbrăcat în haină de in: „Treci prin mijlocul cetății”, adică prin mijlocul creștinătății, care este perechea modernă a Ierusalimului necredincios. Și Martorii lui Iehova trebuie să meargă și vor merge! Ei nu pot asculta pe Dumnezeu și să rămână acasă. Ei nu se pot lăsa opriți pe drept de a merge la ușile locuințelor oamenilor, dacă trebuie să se facă voia lui Dumnezeu și voiesc să placă lui Dumnezeu, fără ca să se opună formal poruncii exprese a lui Dumnezeu, guvernele și autoritățile lumești nu pot să le interzică răspândirea vestii împărăției în întreagă creștinătatea, și nu pot opri vestirea lor continuă, prin care trebuie să se facă asupra unui mare număr de oameni, o impresie destul de adâncă, spre a lăsa în urmă un semn, care-i păzește de executarea prin cei „șase bărbați” ai lui Dumnezeu în Armagedon. Dacă însă autoritățile lumești interzic Martorilor lui Iehova continuarea lucrării lor, atunci Martorii știu din Cuvântul lui Dumnezeu, ce trebuie să facă. Cum a spus apostolul Pavel: „N'aveți nevoie să vă scriem, căci voi singuri ați fost învățați de Dumnezeu”. (1 Tes. 4:9). Lasă să examinăm aici un chip din Cuvântul lui Dumnezeu, prin care învață pe Martorii Săi astăzi:

¹⁵ Situația lucrurilor în timpul apostolilor lui Isus s'a asemănat cu aceea din timpul, când Ezechiel a primit vedenia „bărbatului îmbrăcat în haină de in”. Plângând, și-a rostit Isus profeția înspăimântătoare despre distrugerea Ierusalimului prin armatele romane:

¹⁶ În ce mod a lucrat omul îmbrăcat în haină de in, și cum a lucrat rămășița?

¹⁷ Pentru ce lucrează rămășița cu toate interzicerile mai departe?

¹⁸ Cum au fost avertizați Iudeii dinaintea catastrofei naționale a anului 70 d. Chr.?

¹⁹ Pentru ce trebuie să cuprindă vestea împărăției făcută cunoscut de către ei și anunțarea răzbunării?

²⁰ Prin ce se face, însemnarea, și pentru ce așa?

„Vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor impresura, și te vor strânge din toate părțile: te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n'ai cunoscut vremea, când ai fost cercetată”. (Luca 19:41-44). La câteva zile mai târziu, a fost vărsat sângele lui Isus, și mișcămimea a strigat: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”. (Mat. 27:25). După aceea, distrugerea Ierusalimului cu timpul său și măcelărirea locuitorilor săi a fost cu siguranță în viitorul apropiat. Ziua a cincezecea după învierea lui Isus din morți a adus sărbătoarea Rusalilor. A fost însoțită de turnarea spiritului sfânt asupra rămășiței credincioase iudee, care a urmat pe urmele lui Isus Christos, a lui Mesia cel promis. După ce apostolul Petru a amintit profeția lui Ioel, care vorbește despre turnarea spiritului: „în zilele din urmă”, în care timp critic numai aceia vor fi salvați, cari chiamă numele lui Iehova, a vestit poporului din Ierusalim pe Isus ca pe Mesia lui Iehova și a zis: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos”. (Fapte 2:14-40). Și au privit spre catastrofa, care a așteptat pe națiunea lor și care a trebuit să vină în anul 70 d. Chr.

¹⁴ Unii dintre acei locuitori ai Ierusalimului au crezut atunci vestea și au luat parte după aceea la o campanie de educare energică din casă în casă. Posezând în privința aceasta următorul raport: „Toți împreună erau nelipsiți dela Templu (din casă în casă, B. Zürcher rev.), și își luau hrana, cu bucurie și curăție de înimă. Ei laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga (la adunare) în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți”. (Fapte 2:46, 47). Autoritățile religioase ale Ierusalimului s-au ferit de această activitate energică și statornică de creștere, cum au practicat-o urmașii unși ai lui Isus, și au conspirat împreună ca să prigonească pe acești oameni, ca să-i aducă la tăcere și să oprească lucrarea lor organizată a salvării oamenilor. Când au arestat pentru a treia oară pe apostolii lui Isus și i-au dus înaintea tribunalului, marele preot, care a oficiat ca președintele tribunalului suprem iudeu (a sanhedrinului), le-a zis: „Nu v'am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta (Isus ca Mesia)? și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră, și căutați să aruncați asupra noastră sângele aceluia om”. (Fapte 5:28). Ce răspuns au putut da acum apostolii acestui tribunal suprem iudeu care a fost recunoscut de autoritățile imperiale din Roma? Acest tribunal a fost învestit cu imputernicire și jurisdicțiune, pentru ca să rezolve anumite afaceri, cari s-au referit la religia iudeilor, de pildă, când guvernatorul roman a zis preoților celor mai de seamă iudei și slujitorilor lor despre Isus: „Luați-l voi și răstigniți-L, căci eu nu găsesc nicio vină în El”. — Ioan 19:6.

¹⁵ Puterile imperiale ale Romei au recunoscut într-adevăr sanhedrinul și i-au aprobat anumite funcțiuni în țara iudă; dar acel tribunal suprem iudeu a susținut că reprezintă pe Dumnezeu și lucrează pentru El. Imputernicit-a Dumnezeu într-adevăr pe acel tribunal

din Ierusalim, ca să interzică apostolilor să propovăduiască numele lui Isus, a lui Mesia al Său? Sau invers: Imputernicit-a Dumnezeu într-adevăr pe apostoli să învețe în numele lui Isus, a lui Mesia? La această întrebare se răspunde prin răspunsul la o altă întrebare, adică: Cui a dat Dumnezeu spiritul sfânt, cum a fost prezis în profeția lui Ioel, prin ceea ce cei unși în felul acesta au primit o numire și o însărcinare dela Dumnezeu? Nu tribunalului iudeu, ci apostolilor lui Isus Christos, din care motiv ar fi intristat pe spiritul sfânt, da, ar fi însemnat luptă împotriva lui, dacă ar fi ascultat de tribunalul iudeu și ar fi încetat să propovăduiască despre Mesia, pe care Iehova Dumnezeu l-a înviat. Iehova Dumnezeu este mai înalt decât orice tribunal omenesc, și spiritul lui Dumnezeu are mai multă putere decât poruncile vreunui astfel de tribunal. Lui Iehova Dumnezeu, celei mai înalte puteri și autorități, au trebuit să-i dea apostolii raportul lor definitiv, ca să arate cum au îndeplinit însărcinarea primită dela el și au lucrat în armonie cu spiritul Său sfânt. Pentru ei n'a existat altă alegere, decât să-l asculte pe El și spiritul Său sfânt.

¹⁶ De aceea n'a fost o mersinare și nicio disprețuire, ce poate fi pedepsită, a tribunalului, când apostolii i-au dat un răspuns. Fără îndoială, tribunalul i-a amenințat odată mai înainte, să nu mai vorbească nimănui în Numele acesta. Și după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu nici un chip, nici să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus. Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis: Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu, căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit. (Fapte 4:17-20). Prin urmare, apostolii au vorbit mai departe. Când au stat acum înaintea aceluiaș tribunal suprem, ca să fie ascultați din nou în caz, apostolii n'au lăsat tribunalului omenesc să decidă, dacă este drept să asculte mai curând de judecători omenesți decât de Dumnezeu, de Cel Prea Înalt. Fără vcoluri și fără frică au răspuns apostolii la întrebarea tribunalului, când un apostol după altul a luat loc în banca martorilor; și răspunsul lor de model este stabilit în legea lui Dumnezeu, care a fost scris pentru călăuzirea pe cale a Martorilor creștini ai lui Iehova pentru toate cazurile viitoare de felul acesta: „Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! Dumnezeuul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor (Salvator), ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martori (ai Săi) ai acestor lucruri, ca și Dușul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El”. — Fapte 5:27-32.

¹⁷ Ei au primit spiritul sfânt, și aceasta dovedește, că ei au fost aceia, cari au ascultat de Dumnezeu. Întrucât mărturia lor a fost în armonie cu cea a spiritului lui Dumnezeu, ei au lucrat drept, dacă n'au luat în considerare ordinul de mai înainte al tribunalului suprem. Ei au lucrat drept, dacă au trecut cu vederea ordinul aceluiaș tribunal, pe care l-a dat acum neîn-

¹⁶ Ce obiecțiuni au adus autoritățile înaintea tribunalului împotriva apostolilor?

¹⁷ A cui mod de procedare a fost autorizat de Dumnezeu, și cine a trebuit să-i dea raport?

¹⁸ Ce fel de răspuns model pentru noi au dat apostolii tribunalului?

¹⁹ Cum se arată, că apostolii au făcut ce este drept, când au lăsat neînat în seamă ordinul tribunalului, și despre ce a fost nimicirea Ierusalimului o pildă?

duplecă într-o ruptă pierdută dinainte împotriva lui Iehova Dumnezeu și a spiritului Său sfânt de neînving, pe care l-au avut Martori. Săi credincioși. La mai puțin ca patruzeci de ani mai târziu, adică în anul 70 d. Chr., a venit nimicirea peste Ierusalimul religios, când armatele romane sub conducerea lui Titus au făcut cașul și templul său una cu pământul și, conform rapoartelor, au măcelărit 1.000.000 de Iudei în această luptă de distrugere. Niciunul dintre apostoli și împreună educatori creștini cu ei n'au perit în acea baie de sânge, ei au putut face un raport lui Dumnezeu, care i-a achitat de vină împreună cu ei de măcelărirea groaznică a acelor Iudei, cari s'au împotrivit încăpățanat învățării în adevăratele despre adevăratul Mesia al lui Iehova. Dar în ceea ce privește tribunalul suprem iudeu și alți conducători ai religiei din Ierusalim, ei n'au fost în stare ca să facă lui Dumnezeu un raport final, care să-i achite de vina de moartea celor uciși. (Luca 11:46—52; Mat. 23:34—36). Or șicăt de groaznice au fost acele distrugeri ale Ierusalimului, atât în timpul lui Ezechiel cât și în timpul apostolilor, ele formează însă numai exemple locale de mărime mică despre nimicirea, care, conform profetiei biblice, va veni în secolul al douăzecilea peste perechea Ierusalimului, peste creștinătate, care se întinde peste întreg globul pământesc și-l domnează.

²⁰ În acest timp critic al societății omenești, dela anul 1918 d. Chr., pilda bărbatului îmbrăcat în haină de în și pilda apostolilor, cari au stat sub jurisdicțiunea interdicției judecătorești, se dovedește în mod hotărât ca regula de purtare dreaptă, pe care trebuie să o urmeze rămășița unsă de Martori ai lui Iehova în întreaga creștinătate. În „zilele din urmă” prezente, înainte de războiul Armagedonului, rămășița unsă a lui Iehova ca bărbatul îmbrăcat în în din timpul modern, se va potrive în procedarea sa acelei măsuri drepte, și aceasta o vor face și colaboratorii săi de bine. Pe ei îi preocupă foarte mult, că ce raport vor da lui Dumnezeu Domnului, când izbucnește războiul de pe urmă al Armagedonului.

LUCRARE CONTINUĂ A TERITORIULUI

²¹ Dela 1918, când a venit la templu Schiul lui Iehova, sau în decurs de aproape treizeci de ani acum, Martorii lui Iehova au trecut prin mijlocul Ierusalimului, care formează împlinirea chipului, sau al creștinătății. Intocmai ca omul îmbrăcat în haină de în, au făcut în public și dela ușă la ușă semne pe frunțile oamenilor. În unele țări, mai cu seamă în America de Nord și în Europa, ei au trecut tot mereu peste același teren, și potrivnicii lor religioși se plâng, că au umplut țara cu învățătura lor despre Iehova Dumnezeu și împărăția Sa condusă de Christos. În multe locuri Martorii lui Iehova dau peste indiferență generoasă și lipsă de atenție vădită sau împotrivire religioasă organizată. Trebuie să creadă ei acum, că și-au lucrat teritoriul și au trecut destul de des prin mijlocul lui, ca să-l umple cu vestea? Este teritoriul lor prea mic acum și să primească de fapt un cerc de activitate nou, mai mare, ca să găsească noi interesați? Având în vedere astfel de întrebări este de folos pentru noi,

tolilor: „Nu v'am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi iată că ca să auzim acuza tribunalului iudeu împotriva apostoli umplut Ierusalimul cu învățătura voastră”. Să presupunem, că apostoli și ucenici, cari au fost împreună cu ei, au umplut Ierusalimul cu învățătura creștină. Incețat-au ei pentru aceasta cu punerea mărturiei acolo, ca și cum s'ar fi făcut destul și Ierusalimul n'are nevoie de mai multă mărturie și în el n'ar mai putea exista niciun convertit? Ridicat-au pretențiunea, că teritoriul lor local a devenit prea mic și nu permite spațiu suficient pentru o lucrare pe mai departe între oameni?

²² Să examinăm următoarele: La Rusalii, când s'a început marea campanie de propovăduire condusă și sprijinită de spiritul sfânt al lui Dumnezeu, conform raportului, spiritul a fost turnat mai întâi peste o adunare de 120 de membri. Teritoriul lor pentru punerea mărturiei a fost, firește orașul Ierusalim. Cât de mare a fost Ierusalimul? După hărțile cele mai bune ce se pot găsi, Ierusalimul s'a întins în timpul acelor Rusalii cam 1200 de metri dela Nord spre Sud și 780 de metri dela răsărit la apus. Deci, în ceea ce privește mărimea, a acoperit un teritoriu de aproximativ un kilometru pătrat. În acesta a fost cuprins teritoriul mare, larg al templului. Bine înțeles, străzile orașului au fost în general strâmte, și casele au stat strânse laolaltă și au fost înalte de mai multe etaje, așa înrât populația a format un mare număr. Dar să ne cugețăm numai: în acest teritoriu mic de mărturie cam de un kilometru pătrat, sau să zicem de 72 de blocuri de locuit ale unui oraș ca New York-ul, a fost la început un grup de 120 de martori. Există în teritoriul, unde puneți voi mărturie, tot atâția vestitori ai împărăției?

²³ Și totuși, în ziua aceea a Rusaliilor „s'au adus aproape trei mii de suflete”, și raportul Sfintei Scripturi ne spune, că stăruiau zilnic toți împreună în templu (în Ierusalim) și din casă în casă, frângeau pâinea și laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod. Închipuiți-vă: în 72 de blocuri de oraș 3000 de martori ai împărăției, cel puțin atâția în decursul cât a ținut serbarea Rusaliilor, cu care ocazie fără îndoială mulți dintre cei ce-au serbat și-au ridicat colibele și corturile într'un mare lagăr înafară de zidurile Ierusalimului. Mai târziu, la câva timp după Rusalii, după cum ni se raportează, ca rezultat al propovăduirii publice a apostolilor în templu, mulți din cei ce au auziseră cuvântarea, au crezut; și numărul bărbatilor credincioși s'a ridicat aproape la cinci mii. (Fapte 4:4). Dacă au fost atâția vestitori înlauntrul zidurilor mărginite ale Ierusalimului, cum s'a putut procura, pentru fiecare teritoriu suficient și un ținut de lucrat pentru punerea mărturiei? Ei însă l-au procurat, și raportul ne spune mai târziu în Faptele Apostolilor 6:7: „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult (adică vestea lui Dumnezeu prin activitatea de propovăduire — cu ce rezultat?), numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veneau la credință”.

²⁰ Cărei măsuri de procedare trebuie să-i corespundem noi, și pentru ce ne preocupă aceasta atât de mult?

²¹ Căci întrebări se nasc, dacă teritoriul a fost lucrat de mai multe ori?

^{22, 23} Cât de mare a fost teritoriul în Ierusalim, și în ce măsură a fost prevăzut cu vestitori ai Evangheliei?

24 Cam la douăzeci și cinci de ani mai târziu, când apostolul Pavel a vizitat Ierusalimul pentru ultima oară, în ecel oraș mai exista încă un grup de creștini, dintre cari apostolul Iacob este amintit în mod deosebit. (Fapte 21:17-20). Acea grupă de creștini a rămas acolo în același teritoriu până la puțin timp înainte de anul 70 d. Chr., cu puțin timp înainte ca armatele romane să pătrundă în Ierusalim în ultimul atac, ca să-l distrugă. (Luca 21:20-24). Ei au rămas în oraș ca servi unși ai lui Dumnezeu, cari au fost însemnați, ca să pună acolo mărturie necontenită, indiferent de protestul conducătorilor religioși și de persecuția înverșunată din partea religioniștilor iudei. Ei numai atunci au părăsit orașul și au renunțat la acest teritoriu, când a fost de lipsă să urmeze cuvintele profetice ale lui Isus, pentru că orașul a fost pe cale să fie distrus de oștile romane. Dar când în cele din urmă au plecat și au lăsat Ierusalimul în seama soartei sale groaznice, lucrarea de mărturie a fost într-adevăr terminată acolo. Ei au putut face un raport credincios, definitiv, despre felul cum erau decădă de răspunderea lor pentru acel teritoriu de oraș în timp ce încă mai exista cu mii și mii de locuitori. Absolut sigur astăzi, după ce am făcut o comparație cu acei creștini din Ierusalim, nu putem spune pe drept, că teritoriul nostru este prea mărginit și a fost lucrat adeseori și în el nu mai este loc sau ocazie pentru o lucrare pe mai departe creștină de educare în creștinătate. În mod sincer nu putem spune aceasta în niciun timp înainte de Armagedon, când creștinătatea va fi nimicită printr-o mare măcelărire, pentru că atunci lucrarea de mărturie a Martirilor lui Iehova și a înscrisitorilor lor de bine este într-adevăr terminată.

25 Tovarășii consacrați de bine sunt oamenii, cari primesc semnul adevărului pe fruntea lor. Aceasta se face prin activitatea de mărturie a rămășiței unse, a cetei bărbatului îmbrăcat în haină de in. Sub conducerea acestei rămășițe unse, oamenii de bine însemnați, iau parte și ei la această lucrare de educare. Ei au fost însemnați, pentru că au ascultat plini de credință de veste și au venit la Domnul, prin faptul că I s-au consacrat și L-au mărturisit public; și prin Solul Său din templu poruncește: „Și cine aude să zică: Vino!”, adică „vino!” la alți oameni, cari ascultă cu plăcere și cărora trebuie să li se facă în mod necesar semnul pe frunte, înainte ca creștinătatea să cadă în războiul Armagedonului (Apoc. 22:17). De ce folos poate să le fie semnul? Vedenia lui Ezechiel ne arată aceasta într-un mod puternic.

26 Citiți: „Dar ceilalți le-a zis în aurul meu: Treceți după el în cetate, și loviți: ochiul vostru să fie fără milă, și să nu vă îndurați! Ucideți, și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu ce stă în El au început cu bătrânii, cari erau înaintea Templului (cei douăzeci și cinci de închinători la soare). Și El le-a zis: Spuroați casa, și umpleți curțile cu morții. Ieșiți... Ei au ieșit, și au început să ucidă în cetate. Pe când ucideau astfel și eu stam încă singur acolo, am

căzut cu fața la pământ, și am strigat: Ah! Doamne Dumnezeule, vrei să nimicești oare tot ce a mai rămas din Israel, vărsându-ți urgia asupra Ierusalimului? El mi-a răspuns: Neleguirea casei lui Israel și Iuda este mare peste măsură de mare! Țara este plină de sânge, și cetatea este plină de nedreptate; căci ei zic: Domnul a părăsit țara și Domnul nu vede nimic. De aceea și Eu voi fi fără milă, și nu mă voi îndura, ci voi face să cadă asupra capului lor faptele lor”. — Ezech. 9:5-10.

27 Folosul de a avea semnul, a constat în timpul lui Ezechiel de a avea de a putea scăpa de măcelărirea prin forțele de executare ale lui Iehova, de care au fost loviți călcătorii de legământ, religioși, cari n-au avut semnul, și de a fi cruțat de El și de a avea parte de mila Lui prin faptul că a dat ocredire și eliberare. Folosul de a avea semnul pe fruntea înțelegerii, constă în timpul nostru, din 1918, dela venirea Solului lui Iehova la timp, din aceea, de a scăpa de condamnare la nimicire, pe care o aduc executorii lui Iehova la sfârșitul acestei lumi peste creștinătate, deci de a primi mila lui Dumnezeu și îndurarea Sa prin Christos Isus și astfel de a fi privit ca vrednic, de a trăi în lumea nouă răscăptă sub împărăția lui Dumnezeu. După ce forțele de executare ale lui Iehova vor fi nimicite fără milă sau compătimire pe creștinătatea făcătoare de aderenți și sprijinitori ei în războiul final, cei însemnați, cari vor fi murit după mersul natural al lucrurilor înainte de a izbucni Armagedonul vor fi înviați la viață pe pământ. Ceilalți însemnați vor fi cruțați și vor fi ținuți în viață prin mijlocul necazului Armagedonului. Așa vor intra toți cei însemnați, împreună, în privilegiile vieții pe pământul curățit, în lumea de ceață a unor ceruri noi și a unui pământ nou”. (2 Pet. 3:13). Semnul pe frunte servește, prin urmare, spre salvarea vieții pe pământ în lumea nouă dreaptă.

28 Pentru ce oameni de bine să poată primi acest semn, înainte ca lumea să se sfârșască definitiv în Armagedon, Iehova Dumnezeu a ținut în viață pe membri unși ai rămășiței peste anul 1918 d. Chr.; pentru că prin Solul Său, care a venit atunci la templul Său, i-a curățit. Acești membri de rămășiță în trup sunt aleși despre cari a vorbit Isus în profetia Sa despre „sfârșitul lumii, când a spus: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n'a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și toate zilele acelea n'ar fi fost scurtate, nimeni n'ar scăpa; dar din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate”. (Mat. 24:21, 22). Rămășița unsă trebuie să facă prin urmare între timp, dela 1918 d. Chr., înțelegând că omul îmbrăcat în haină de in” lucrarea potrivită cu timpul a însemnării. Dumnezeu o trimite ca să facă această lucrare, în timp ce reține pe cei șase executori cu securi de măcelărit, cari formează împlinirea tabloului, până când sosește timpul Său pentru necazul de pe urmă, scurt dar temeinic, în Armagedon, îndeplinirea acestei lucrări de însemnare educatoare, servește spre salvarea rămășiței unse la viață vecinică în ceruri, precum și pentru salvarea celor însemnați pentru salvare pământească; căci se face numai și numai din ascultare față de însărcinarea

24 (a) Pentru ce a pus el grupă de acolo în ecel din urmă un raport bun despre lucrarea ei? (b) Ce nu putem prin urmare să susținem?

25 Cum au fost marcați oamenii de bine, și ce trebuie să facă?

26 Cum a arătat vedenia, că însemnarea se face spre binecuvântare?

27 De ce folos este, dela 1918 d. Chr., de a avea semnul?

28 Spre a cui salvare servește lucrarea însemnării frunților, și pentru ce aceasta?

lor primită dela Dumnezeu, de a face această lucrare acuma, că ei urmează pe Conducătorul lor, pe Mielul lui Dumnezeu, oriunde merge, și astfel se dovedesc vrednici de vicață cu El în împărăția Sa cerească. Dispoziția sună: „Dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă”. (1 Tim. 4:16). Membrii unși ai rămășiței nu-i permis să fie egoiști și să-și bată capul numai cu salvarea lor. Asemănător omului îmbrăcat în hană de în trebură să se intereseze de salvarea altora, și aceasta mai cu seamă în timpul de astăzi al crizei mondiale.

A OFERI TUTUROR O OCAZIE

²⁹ Sprijiniți de o mulțime de însoțitori de bine însemnați, membrii unși ai rămășiței trebuie să mergă mai departe cu vestea împărăției a salvării, care mijloc este însemnarea, prin mijlocul creștinătății. Când rămășița face un semn pe frunțile oamenilor, aceasta nu însemnează, că ea are de judecat persoane individuale și de hotărât, dacă ele merită salvare sau exectare. Noi trebuie să lăsăm vestea împărăției, ca să caute pe aceia, cari sunt vrednici să fie însemnați și se supun de bunăvoie la însemnat. Prin urmare, trebuie să continuăm să propovăduim vestea divină în mijlocul creștinătății, indiferent, dacă majoritatea ține la închinarea religioasă falsă și respinge semnul sau îl primește. La distrugerea Ierusalimului, în zilele lui Ezechiel și ale lui Ieremia, au fost salvați relativ numai foarte puțini dela baia de sânge. Vederea profetică a lui Ezechiel și alte profeții biblice ne lasă să recunoaștem cu siguranță, că în Armaghedon va fi la fel.

³⁰ Preoții religioși în creștinătății, catolici ca și protestanți, poate că vor zămbi când vor auzi o astfel de declarație a Martorilor lui Iehova sau o vor batjocori, ca și cum ar fi exagerată, sau ar fi o adevărată dorință de v.s. Dar rășunii nu cunoaște mai bine atitudinea religioasă a populației creștinătății și înclinarea precum și antipatia ei față de Dumnezeu ca Martorii lui Iehova. Ei o cunosc mai bine, decât cum o poate și Institutul American al Opiniei Publice cu ajutorul celebrelor sale întrebări circulare, cari au fost introduse de Dr. Georg Gallup. Pentru a se informa despre părerea publică printr-o votare Gallup, această instituție americană își trimite reprezentanții, ca să ia contact cu toate cercurile populației. Acești oameni întreabă însă relativ numai puțini reprezentanți din fiecare clasă a poporului, ale căror păreri sunt dorite pentru comparație și sunt numărate laclă. Concluziuni, cari rezultă din astfel de întrebări circulare, s'au dovedit în multe cazuri ca adevărate în substanță.

³¹ Pe de altă parte Martorii lui Iehova în lucrarea lor sunt mai temerari decât orice institut al părerii publice. Ei nu merg numai la câțiva reprezentanți din fiecare strat social. La porunca lui Dumnezeu dată prin Christos Isus, ei vizitează în teritoriile lor pe toți oamenii, și se străduiesc să nu treacă cu vederea pe nicio persoană înzestrată cu judecată. Ei fac aceasta, ca să nu oficieze cumva ca judecător al onorei. Ei lasă pe toți să aibă o ocazie, ca să audă și să se hotărască ei înșiși. În acest scop, Martorii lui Iehova

urmează exemplul cu mult efect al lui Isus Christos și al apostolilor Săi, prin faptul că merg din casă în casă, pentru a propovădui oamenilor în locuințele lor și publice. (Fapte 20:20). Așa ajung ei personal în contact cu toți oamenii din toate clasele și învăță să cântărească ei înșiși adevărul și hotărârile lor cu privire la lucrările divine. Dela anul 1920 până la sfârșitul lui August al anului acesta, membrii unși ai rămășiței lui Iehova și tovarășii lor de bine au răspândit peste întreg pământul mai mult ca o jumătate de miliard de cărți și broșuri biblice în 88 de limbi, resocotind revistele, tractatele gratuite și foile volante. Ce gândiți, câte locuințe și prăvălii au trebuit să viziteze Martorii lui Iehova, pentru ca să răspândească toate scrierile acestea și de câte ori au trebuit să treacă prin același teritoriu? Numai în decursul anului de serviciu trecut, 1947, au stat în serviciul de campanie activ 202.109 din acești martori credincioși, regulat, în fiecare lună, și au dat oamenilor 20.000.000 de cărți și broșuri și pe lângă aceasta 12.000.000 de exemplare din revistele Societății noastre, și cu această ocazie au făcut aproape 12.000.000 de vizite ulterioare. Aceasta i-a costat mai mult ca 40.000.000 de ore de lucru, pe cari le-au petrecut afară pe tereni, în contact direct cu oamenii tuturor claselor, fie că aceștia s'au arătat prietenoși sau dușmănoși.

³² N'au primit ei prin aceasta informație chiar de a izvori despre starea poporului? Ar putea vreo altă organizație să știe mai bine decât acești martori harnici, cât de exact se potrivește astăzi la creștinătate, cuvintele lui Dumnezeu către Ezechiel cu privire la Izraeliții din timpul vechiu, și anume: „Neleguirea casei lui Israel și Iuda este mare, peste măsură de mare! Țara este plină de sânge, și cetatea este plină de nedreptate; căci ei zic: Domnul a părăsit țara și Domnul nu vede nimic!” (Ezech. 9:9). Indiferent de o astfel de stare religioasă în Iuda și Ierusalimul de demult totuși au existat persoane, cari s'au lăsat însemnate. Dumnezeu a știut aceasta și a trimis pe „omul Său îmbrăcat în hană de în” prin tot orașul, pentru ca să găsească cel puțin pe câțiva, pe cari să poată însemna pe frunze, oameni, cari au suspinați și au gemit despre toate faptele de uriciune religioasă, cari au fost săvârșite în el. Tot așa este și astăzi. Cu toată starea religioasă, care stă pe o treaptă de jos și-i vrednică de plâns, a creștinătății în general, totuși se află câțiva oameni în ea, cari suspină și gem, totuși cari din scârbă și disperare despre uriciunea religioasă, politică și comercială vor mai suspina și geme. Aceștia o știu Martorii lui Iehova! Și aceasta este un motiv, că ei continuă să treacă mai departe prin mijlocul creștinătății, ca să găsească pe toți strămlorații aceștia. Ei trebuie să însemne pe astfel de blânzi la sediul înțelegerii lor, prin faptul că le transmit „adevărul prezent al lui Dumnezeu spre salvarea lor.

³³ Preoțimea creștinătății strigă Martorilor lui Iehova: „Stați laopamă dela cercurile noastre de activitate religioasă; dați-vă în lături dela oamenii noștri! Noi avem în întreaga creștinătate 592.408.542 de protestanți și catolici romani și ortodocși. În anul 1945 am avut numai în Statele Unite 67.722.202 de membri.

²⁹ Dacă aceia, cari „însemnează” pe alții, nu sunt judecători, pentru ce propovăduiesc mai departe?

³⁰, ³¹ Pentru ce trebuie să cunoască astăzi Martorii lui Iehova mai bine decât oricare alt institut al opiniei publice starea poporului?

³² Pentru ce sunt totuși Martorii lui Iehova atât de statornici, de a merge prin mijlocul creștinătății, deoarece ei știu bine despre starea ei și sunt informați?

³³ Ce poruncește preoțimea, ce ne poruncește întru Dumnezeu?

Lăsați-ne! Inșă Dumnezeu, Cel Prea Înalt, care se cugeta la nimicirea apropiată prin executorii Săi, trimise pe „barbatul Său îmbrăcat în haină de în”, pe membrul unși ai rămășiței Sale, însoțiți de camarazii lor de bine, înaintea executorilor Săi, și le poruncește solemn: „Înțepți prin mijlocul creștinătății și însemnați!”

„Ce are de-a face prin urmare, dacă populațiunea religioasă a creștinătății în general nu vrea să primească adevărul, nu vrea să se supună semnelui salvator? În Statele Unite de pildă, membrii protestanților după nume și catolicilor după nume pot să se urce la 67.722.202, totuși aceaștia este mai puțin decât jumătate din populația totală. Dar cum stă lucrul cu ceilalți? Martorii lui Iehova să meargă pretulundeni neguțat și să avertizeze prin țară și să vadă, câți din cealaltă jumătate a populației ei suspină și gem din pricina uriciunilor creștinătății și voiesc să fie salvați de prăpădul, care atârna deasupra capului creștină-

„Dacă oamenii religioși cari merg la biserică nu voiesc să se lase să fie însemnați, atunci la cine să dam atențiunea, în a căror interes să lucrăm?”

ții. Dacă oamenii religioși ai creștinătății, cei cari umplu la biserică, nu voiesc să primească vesela împărăției din muna martirilor lui Iehova, atunci dați-le puțin suferință de mlecăne de nerelegioși, care locuiesc împreună în încreștinațea, o ocazie să primească semnul său să-i respingă! Nu creștinătatea notară, cari persoane să fie salvate și cari nu. Ordinul dela Dumnezeu, cum i s'a dat și lui Ezechiel, suna: „Să le spuți cuvintele Mele, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta; căci sunt niște îndrăgici!” — Ezech. 2:7.

„Raportul nostru trebuie făcut în cele din urmă lui Dumnezeu, care este Comandantul nostru, și nu creștinătății; căci ea va peri în Armagheon pentru totdeauna. Raportul nostru final va descoperi sau asculta lața de Iehova Dumnezeu, sau față de creștinătate. Ce va arăta el? Noi nu putem să-i ascultăm pe amândoi, ci numai pe unul!”

Watchtower din 15 Septembrie 1947.

„Cui trebuie să dăm raportul nostru final, și ce trebuie să arate el?”

Ce a arătat raportul

VEDENIA, pe care a-avut-o Ezechiel, ne arată în mod hotărât, ce va face rămășița credincioasă, unșă, a lui Iehova. Ezechiel ne spune: „Și iată că omul cel îmbrăcat în haină de în, și care avea călmara la brâu, a adus următorul răspuns: Am făcut ce m-ai poruncit!” (Ezech. 9:11). Pe acest raport l-a primit Iehova Dumnezeu. Aprobarea Sa reiese din capitoul următor al profetiei lui Ezechiel. Acolo este arătat că Iehova a încredințat altceva de făcut „omului îmbrăcat în haină de în”. (Ezech. 10:1-7). Așa ne informează Dumnezeu Cel Atotputernic, că El a pre-văzut o anumită ceată de unși, cari fac împreună ceea ce a poruncit El, adică vor însemna pe oamenii de bine spre salvare. Cine sunt persoanele individuale unse ale acestei cete, raportul inspirat nu ne descoperă cu numele. Fiecare creștin consacrat, care este unș cu spiritul lui Dumnezeu, trebuie să hotărască el însuși, dacă voiește să fie numărat la această ceată ascultătoare, aprobată, prin faptul că-și contopește personalitatea în grupă, care stă la lucrarea „îsemnării” și lucrează împreună cu ea ca unul dintre membrii ei. Fiecărui unș îi este impusă obligația, ca să facă aceasta, pentru că Dumnezeu nu aprobă desbinare sau despărțire între poporul Său organizat de pe pământ. Isus s'a rugat pentru unitatea ei, și ei trebuie să fie uniți în Dumnezeu și în lucrarea Sa. Și pentru că oamenii de bine însemnați să se aștăze pe partea lui Dumnezeu, pe partea salvării, ei trebuie să-și facă cunoscut semnul prin aceea, că se alătură în lucrarea „omului de acum îmbrăcat în haină de în”, al cărui cap este Christos Isus. El trebuie să ajute și altora, cari suspină și gem din

pricina uriciunii vrednică de moarte a creștinătății, la o cunoștință a adevărului dată, cer de viață.

„Fiecare membru al rămășiței unșe și al tovarășilor ei de lucru cu bunăvoință, la sfârșit nu este răspunzător unei persoane individuale de pe pământ. Fiecare trebuie să dea raportul final Său lui Iehova din templu. Prin urmare, când un vestitor-pionier permanent, sau un vestitor local de grupă își face rapoartele sale săptămânale sau lucrează despre lucrul sau făcut în campania de educare prezentă, cum se face în încreștinațea, prin faptul că vestea lui Dumnezeu este propovăduită atât cu gura cât și prin răspândirea scrierilor, atunci unul ca acesta nu-și va umbla raportul, pentru că să poată arăta numai cifre mari despre lucrul făcut, sau să pretindă, că corespunde cerințelor speciale ale serviciului. Noi nu suntem servii oamenilor și ai organizațiilor omenești, ci servii lui Dumnezeu. Deci, când cineva face astfel de rapoarte, fiecare să lucreze după principiul sincerității: „Nu numai când sunteți sub ochii lor, ca și cum ați vrea să plăceți oamenilor, ci ca miște rob. ai lui Christos, cari fac din înamă voa lui Dumnezeu. Slujiți-le cu bucurie ca Domnului, iar nu oamenilor, căci știți că fiecare, fie rob, fie slobod, va primi răspunsă dela Domnul, după binele pe care-l va fi făcut”. — Efes. 6:6-8.

„Mai departe fiecare care poartă ceva răspundere, de a primi rapoartele despre lucrul făcut al altora și să le totalizeze, să țină în minte, că acești lucrători nu sunt servii lui, nu-i servesc lui, și că el nu este autorizat, ca să-i judece sau să-i critice pentru astfel de rapoarte. În timp ce rapoartele pot să arate capacitatea sau incapacitatea unui lucrător pentru alte privi-

1 a) Ce a văzut Dumnezeu dinainte, cum ne arată această Ezechiel 9:11?

b) Cum se constată, că cine aparține la membrii celei „omului” îmbrăcat în haină de în?”

2 Pentru ce trebuie să fim sinceri când compiectăm rapoartele noastre despre serviciul de campanie?

3 Pentru ce nu-l permit să ne plângem și să insultăm pe altul din cauza rapoartelor sale de lucru?

legi speciale și posturi de serviciu, totuși nimeni, care are ceva de-a face cu rapoartele, nu este împuternicit, ca să cruțeze pe acești lucrători bucurători, să se plângă de ei și să-i insulte. Niciunul, care s-a în aceeași lucrare de educație, n'a primit dela vreun om de pe pământ în sarcinarea, ca să ne servul unor asfel de oameni. Toți, cari aparțin la ceata omului îmbrăcat în haină de în și toți ajutorii de bine sunt consacrați lui Dumnezeu. Ei sunt servii Săi și fac lucrarea din ordinele Sale. Pentru ce să cauțăm cineva dintre noi să ia locul lui Dumnezeu și să officieze ca judecător peste aiți? După cum este scris: „Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Christos. Rîndea este scris: „Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul (Iehova), că orice genunchi se va pieca înaintea Mea, și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu. Așa că fiecare din noi are să dea socoteala despre sine însuși lui Dumnezeu. (Rom. 14:10—12). Prin urmare, la fiecare trebuie recunoscut aceea ce el caută să facă ca facut lui Dumnezeu Domnului; și el trebuie încurajat.

4 Că bărbatul îmbrăcat în haină de în a raportat numărul persoanelor, pe cari le-a însemnat pe frunte, nu este descoperit în vederea lui Ezechiel. Pentru ce să nu fi fost el interesat ca să-i numere personal? El a fost trimis prin oraș, ca să facă semnul, și trebuie că a însemnat pe un număr oarecare, pentru că a raportat la urmă, că a îndepărtat ordinele Comandantului său. Prin urmare, el a luat într-adevăr parte la lucrarea însemnării, și aceasta înainte ca să vină cei șase executori. Credincioșii sa în aceeași lucrare a însemnării este aceea, care contează. Astăzi, Watch Tower Bible and Tract Society și Marorii lui Iehova asociați cu ea, se consacrează lucrării însemnării, cum a poruncit Dumnezeu pentru aceste zile înainte de Armaghedon. Este adevărat, că Societatea în cartea ei anuală și în alte publicațiuni, citează cifre în legătură cu numărul vestitorilor activi ai împărăției, care s-au în lucrarea însemnării. Aceasta însă nu se face, ca să arătăm, că noi ne-am bizi pe cifre. Nu se face, ca să ne lăudăm și să ne mandăm cu cifre.

5 Regele David a fost mai demult pedepsit, pentru că a numarat pe copiii lui Izrael, totuși, aceasta i s'a întâmplat lui David, pentru că numărarea lui a Izraeliților a fost contrară dispozițiilor lui Dumnezeu. (1 Cron. 21:1—30; 27:23—24). Astfel de ordine nu se aplică la urmașii lui Christos Isus pe urmele Sale. Rămășița originală a Izraeliților, care s'a întors din Babilon la Ierusalim, ca să zidească templul, a fost numărată în mod hotărât, dar, chiar și vicleșale. (Ezra 2:64—70; Neem. 7:66—73). Cartea Faptelor Apostolilor, care a fost scrisă de un urmaș al lui Isus, amintește numărul rămășiței iudeice a credincioșilor din Ierusalim de trei ori, ca să dea în formă de cifre dovada pentru creșterea bisericii creștine în acele zile, zile, cari s'au terminat cu distrugerea Ierusalimului. (Fapte 1:15; 2:41, 4:4). Raportul sună acolo: „Domnul adăuga (la adunare) în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți”. „Numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim”. (Fapte 2:47; 6:7). Tot așa avem noi astăzi

drept deplin, ca să numărăm pe aceia, cari sunt asociați cu ceata omului îmbrăcat în haină de în și iau parte la lucrarea însemnării oamenilor pentru salvarea lor.

6 O margine cu privire la numărul celor ce trebuie însemnați nu ne este pusă. Christos Isus, Păstorul cel Bun, s'arange pe „alte ori” ale Sale în urma Sa a siguranței. (Ioan 10:16). Cu privire la numărul acestor „ori” însemnate a fost prezis, că va fi „o mare gloată”, „pe care nu putea să o numere nimeni”. De aceea, suntem împuterniciți să lucrăm mai departe și să însemnăm alăia, cați se lasă însemnați. Deia noi însă nu putem ști dinainte, că ce număr va fi aceasta la urmă, dar o putem număra mai departe, în timp ce mergem mai departe în serviciul hotărât de Dumnezeu, ca să observăm creșterea și să ne bucurăm de ea, pentru că binecuvântarea lui Dumnezeu se odihnește asupra străduințelor noastre. (Apoc. 7:9—17). La niciun caz n'avem voie să ne oprim la un anumit număr și să zicem, că lucrarea s'a terminat; pentru că numărul final nu se cunoaște dinainte, și nici nu ni s'a prezis. Prin urmare, atăta cât este timp de a lucra, înainte ca Iehova Dumnezeu să conducă în linie de bătaie pe cei șase executori ai Săi arătați în simbol, pentru că să înceapă măcelărirea Armaghedonului, ne este impusă dăoria să lucrăm mai departe în speranță, că numărul celor însemnați din gloata mare” va crește. Dacă suntem interesați neogoi: la salvarea altora și de asemenea și la creșterea preamăririlor de pe buzele altora, ne vom bucura de numărul crescând al „mulțimii mari”, care este adunată.

7 Din mila lui Dumnezeu stăm într-o lucrare a salvării prin Christos. Nimic nu este pentru oameni în lăuntrul și înafara creștinătății de o importanță mai mare. N'ar putea să existe un privilegiu mai înalt acum pe pământ decât de a avea o parte la această lucrare în măsura capacităților noastre consacrate. Acuma trebuie făcută. Armaghedonul se apropie în grabă, când Iehova Dumnezeu va da ordin celor șase executori ai Săi, cari stau sub Regele Christos Isus, să urmeze pe ceata omului îmbrăcat în haină de în și să meargă peste întreg pământul și să ucidă pe toți cei ce n'au fost însemnați, tînăr și bătrîn, bărbat și femeie. Atunci, lucrarea însemnării nu se va mai continua. (Apoc. 19:14—21). În loc de aceasta, va fi sosit timpul hotărât pentru înaintarea raportului de pe urmă. Însărcinătorul nostru Divin Iehova. Prin felul și modul, cum lucrăm acum, în acest timp al marelui, al ocaziilor favorabile, se vor hotări toți, cari sunt credincioși din inimă, ca să fie asociați cu acea grupă, care va da atunci raportul: „Am făcut ce m'ăi poruncit”. Un astfel de raport va plăcea Tatălui nostru ceresc și îi va imbucura inima, deoarece prin această numele Său demn și suveranitatea Sa peste noi va fi îndreptățită. Atară de aceasta va fi o constatare despre salvarea, care i se acordă unei mulțimi de oameni nenumărată prin Isus Christos, prin Domnul nostru.

Watchtower din 15 Septembrie 1947

8 Pentru ce trebuie să continuăm cu lucrul, fără ca să ne oprim la un anumit număr?

9 Pentru ce este această lucrare un privilegiu atât de mare și este de o importanță atât de mare, și în ce se vor hotări cei credincioși din inimă privitor la raportul lor final?

10 a) Numărați-a omul îmbrăcat în haină de în pe cei însemnați de el, sau ce a numărat cu privire la raportul său?

b) Pentru ce procedează Societatea post dăoia numără?

Serviciul în țările de pe lângă Marea Mediterană

(Urmare din Nr. 1).

certe cu frații și să găsească greșeli în ceea ce fac, ci să fie bucuroși și de „contribuția văduvei”, și să trateze răbdător cu frații, spre binele împărăției. Vestitorii împărăției tare s'au bucurat când au auzit aceste observații ale fratelui Knorr, pe cari le-a sprijinit cu texte din Biblie. Numai 37 de vestitori dau raport în Alexandria; totuși sunt acolo 135 de interesați, și 60 până la 70 de persoane vizitează regulat studiile Turnului de Veghere. Nu toți au o apreciere deplină pentru privilegiile binecuvântate ale serviciului. Poate că din frică de oameni sau pentru că s'au temut că-și vor pierde buna reputație unii au rămas rezervați și n'au mers înainte în vestirea veștii împărăției, care pentru ei ar însemna salvare. Este un privilegiu de a învăța oameni de bine; dar când au primit învățătura și cred vestea, atunci ar trebui să arate Domnului aprecierea lor, prin aceea că mărturisesc cu gura lor pe Dumnezeu. În aceasta, unii au lăsat să fie lipsă în Alexandria. Fratele Knorr le-a vorbit și despre organizațiunea nouă din Egipt, și frații s'au bucurat de aceasta. Întrucât cei mai mulți vestitori sunt greci, li s'a comunicat aceasta în englezește și grecește. Frații, cari vorbesc araba, au înțeles englezește sau grecește, și așa toți s'au bucurat că ne-au auzit.

Conferința publică, care a avut loc în teatrul Moasat, a fost vizitată de 240 de persoane. Cuvântarea, „Bucurie pentru tot poporul”, a avut loc în englezește și grecește. Anunțarea conferinței a apărut în cele patru ziare mai importante, între acestea și în acela, care aparține patriarhului grec și în care au fost publicate alăturea articole în contra lucrării de luminare a Martorilor lui Iehova. Ce surprinși și veseli au fost frații, că anunțul a fost primit și publicat. Așa se vede că și patriarhul a fost surprins, când a văzut notița în ziarul său și după aceea a văzut pe frați, cari au împărțit în oraș bilete de invitare! Astfel, s'a apucat de lucru, ca să influențeze pe funcționarii polițienești ai guvernului, cari au dat permisivul pentru conferință, și el a căutat să facă pe proprietarul sălii să șteargă contractul privitor la întreținerea sălii. Dar tocmai era 2 Mai, ziua serbărilor în legătură cu urcarea pe tron a regelui Farouk. Toți erau ocupați cu serbările și multe persoane oficiale nu erau în serviciu. Pe străzi, se imbulzea mulțimea, și poliția a fost silită să țină ordine. De aceea patriarhul n'a găsit pe nimenea, care să voiască să anuleze permisivul pentru ținerea conferinței. El a încercat să facă „dificultăți” directorului teatrului; dar adunarea avut loc cu succes. Luni s'a început facerea de cunoscut a Conferinței. Ziarele de Marți au publicat inseratele, și seara a avut loc conferința. Dacă s'ar fi început anunțarea acestei conferințe ceva mai devreme, atunci programul ar fi fost cu siguranță zădărnicit, după convingerea fraților. Toți s'au bucurat, că a devenit posibil, de a ține două conferințe publice în Egipt în decursul vizitei președintelui Societății și ei speră, că aceasta introduce o mare întindere a lucrării în Egipt.

Miercuri dimineața, ne-am întors de timpuriu cu trenul la Cairo, în speranța că vom ajunge destul de devreme acolo, ca să căutăm în muzeu câteva lucruri.

cari se referă la scrierile dela început ale Bibliei; și noi am și putut găsi ceea ce căutam. Muzeul din Cairo de fapt nu l-a avut, dar domnii de acolo au fost atât de prietenoși, că ne-au condus în Institutul Arheologic Francez, unde este păstrat astăzi manuscriptul. Am avut foarte puțin timp, ca să vedem muzeul însuși, dar ne-am bucurat, că ne-a reușit să găsim în Cairo, ceea ce am voit să știm despre manuscripte.

La urma unei schimbări în mersul avioanelor, plecarea noastră s'a făcut cu o zi mai înainte de data fixată, și așa n'am mai avut timp să vizităm grupele în Port Said și Suez. Frații din Port Said au fost cam decepționați, când au auzit că timpul nu permite fratelui Knorr să viziteze acea grupă; dar pentru că s'au și ei informați, frațele Knorr a însărcinat pe un frate din Cairo, ca să meargă acolo în locul lui și să le spună despre toate lucrurile bune, cari s'au făcut.

Joi, în 8 Mai, ne-am sculat disdedită și ne-am despărțit de frații din Cairo, cari ne-au primit atât de găzduitor. La ora opt, dimineața am ajuns la aerodrom și am aflat acolo că avionul, cu care a trebuit să călătorim noi, are un defect de motor. Nimeni n'a putut spune cu siguranță, dacă vom putea călători încă în aceeași zi, dar mai exista o altă posibilitate — un alt avion care sta gata, avea nevoie numai de câteva reparații la un motor, și posibil că acesta va putea fi făcut gata pentru zbor. La ora unsprezece a și fost gata, și astfel ne-am ocupat locurile în cabină. Repede s'a ridicat în sus, și deja zburam peste Cairo. Pilotul nostru a făcut o excursie deosebită spre piramidă, a înclinat o aripă a avionului, așa că toți pasagerii cari sebeau au putut vedea teritoriul, și după aceea a pornit în direcția nordică de-a-lungul marginii Saharei. Ce contrast: aici încă valea roditoare a Nilului, și imediat lângă ea începează deodată tot verdele și până departe se întinde pustia roșatică.

GRECIA

N'a trecut mult timp până când am putut vedea Alexandria, în Apus. Am lăsat în urma noastră continentul Africii și am zburat spre Nord-Vest, către Grecia. Pe drum, am văzut vârful de răsărit al insulei Creta și sute de insule în Marea Egee. Toate arătau foarte stâncoase. Avionul a executat o aterizare lină pe aerodromul din Atena, și ce ne-am bucurat, când am văzut prin ferestrele rotunde din apropierea locurilor noastre pe frații cari ne așteptau, inclusiv frații Sideris și Turpin dela școala Gilead. Toți pasagerii, cari s'au dat jos, au fost primiți de către Stewardess-a (servanta), aerodromului, și ea le-a spus, că trebuie să se anurte la biroul de sănătate. Când am ajuns acolo, s'a găsit că conform regulamentului toți călătorii, cari vin din Orient, trebuie să fie vaccinați în contra ciumei. Nu ne-a permis nicio alegere. Unul dintre pasagerii, cari au călătorit cu noi, a pus întrebarea, dacă această vaccinare ne apără și de ciurma corseterilor, cari în fiecare țară sunt atât de cu zel la lucru. Mai târziu am putut trece oficiul regulat de imigrare și vamă, și în fine ne-am întâlnit cu frații noștri și ne-am dus în oraș.

Frații din Grecia trec prin multe încercări și di-

ficulități. Biserica greco-ortodoxă a pierdut în timpul războiului trecut mult teren, dar simte după cât se vede, că n'are nevoie de lupta mare împotriva organizațiilor romano-catolice sau religiilor protestante, cari pătrund în rândurile poporului ei. Mai curând Martorii lui Iehova sunt gria lor cea mare, și ea își înștiințează oamenii dinaintea lor, pr'n faptul că-i numește „eretici” și „n'leniști”. Ea a făcut toate încercările ca să oprească lucrarea în Grecia; dar cu cât a încercat mai mult aceasta, cu atât s'a interesat poporul mai mult pentru adevăr. În Grecia, stăpânește o mare nemulțumire despre religia ortodoxă, recunoscută în mod oficial. În stat se face foarte puțin, ce nu are aprobarea arhiepiscopului, și poporul o știe. El dorește după libertate.

Această apăsare religioasă nu este singura problemă în Grecia. Regaliștii (sau partidele guvernului) și cei de stânga, luptă pentru stăpânirea țării. Regaliștii au împins partidele de stânga în munți, și acolo domnește un război civil neîncetat, în care fronturile de luptă se schimbă zilnic. Poate că o treime a țării este stăpânită de către partidele de stânga. Ca efect al războiului, Atena este ca însăși un oraș suprapopulat. Ni s'a spus că cifra populației în momentul acesta este de aproximativ 400.000, dar acum a crescut la două milioane. Mii și mii de greci și-au părăsit micile lor moșii țărănești și satele lor, ca să vină în portul marilor orașe, unde sunt în siguranță dinaintea incursiunilor guerlei. Așa sunt numiți aceia, cari se coboară de pe munți și iau hrana țăranilor. Dacă aceasta merge mai departe așa, în Grecia, probabil că va fi o foamete, dacă nu cumva vor veni alimente dinafară. În prezent (în primăvara 1947) este destulă hrană pentru fiecare în Atena și în orașele mai mari; dar țăranii părăsesc încă și acumă ținuturile satelor și vin pentru siguranța lor în orașele mai mari.

Din pricina inflației, în Grecia este foarte rău. Oamenii poartă teancuri întregi de bilete de bancă și totuși nu pot cumpăra decât puțin pe ele. Preturile pentru haine și mâncare se urcă mereu, și valoarea banilor tot scade. Mulți oameni își fac afacerile numai în valută de aur: nimeni nu se simte sigur.

În ceea ce privește pe Martorii Domnului, ei locuiesc pretutindeni în Grecia, împrăștiati, și propovăduiesc Evanghelia așa de bine pe cât pot cu literatură, pe care o au. Stările din țară nu le face ușor lucrul, și pe lângă acestea se adaugă împotrivirea din partea poliției și a preoților atât în contra răspândirii scrierilor cât și contra ținuturilor studiilor biblice. Toate scrierile, cari sunt răspândite de către frați, trebuie să fie prevăzute din ordinul directorului religiei statului cu stampila „erezie”, ceea ce frații refuză să facă. Natural, biserica ortodoxă le privește ca erezie; dar dacă scrierile „Turnului de Veghere” sunt erezie în Grecia, atunci de ce nu sunt scrierile bisericii romano-catolice, ale adventiștilor sau ale altor oameni cari nu sunt ortodocși? Constituția Greciei acordă, de fapt libertatea serviciului pentru Dumnezeu, dar arhiepiscopul din Atena nu o dorește, pentru că în mod evident știe că poporul grec este obosit de religie și de apăsarea ei, și el se teme că aceia, cari pot citi și scrie, vor afla adevărul despre treime, cruce, focul iadului și altele învătăuri, prin faptul că primesc scrieri dela Martorii lui Iehova. Și acumă pentru a opri lucrarea mărturie, frații sunt bătuți și aruncați în închisoare, dar fără succesul dorit!

Înainte cu câteva luni au fost trimiși doi absolvenți ai școlii din Gilead în Grecia, ca să ajute la reorganizarea filialei de acolo și să aducă toate grupele în armonie cu îndrumările de astăzi. Frații din Grecia sunt doritori să urmeze principiile teocratice, și noi credem, că ei primesc aceste îndrumări atât de repede, cum le sunt transmise și explicate. Până acum, acești absolvenți ai Gileadului au făcut mult, ca să fie de ajutor fraților din Atena și Pireu pentru o organizare mai bună. Dacă fraților le-ar fi permis să țină adunări regulate pe față și liber, atunci le-ar fi cu mult mai ușor, să pună în funcțiune întreaga organizație.

Frații Knorr și Henschel au fost foarte ocupați în biroul filialei și au tratat numeroase probleme, în fața cărora sunt puși frații greci; și s'au făcut îngrijiri, de a duce înainte cu energie lucrarea vestirii Evangheliei. Va fi de lipsă, ca cineva să viziteze multele grupe noi și să le învețe drept și să dea sfat unor din vestitorii noi, cari au avut acces numai la foarte puține publicațiuni de ale Societății și nici măcar Biblie nu și-au putut procura pentru ei. Fratele Knorr a numit pe fratele Sideris ca serv. nou de filială, pentru că să favorizeze această lucrare organizatoare.

În decursul opririi la Atena, a fost posibil de a face o vizită legației americane. Frații Knorr și Henschel, în unire cu frații Sideris și Turpin, toți americani, au explicat însăși faptul de afaceri (Charge d'Affaires) numeroasele probleme ale Societății cu privire la importul publicațiilor din America. El ne-a sfătuit ca să vorbim cu ministrul învățământului și religiei și prin secretarul său ne-a procurat o audiență pentru seara următoare.

Am luat cu noi pe avocatul Societății, care și el este unul dintre Martorii lui Iehova, când ne-am dus sâmbătă seara la ora 6.30 la Ministerul Educației și Religiei. Problemele noastre i-au fost explicate clar, și în calitatea sa oficială ca ministru a fost foarte surprins când a auzit, că Martorii lui Iehova sunt perscutați, că poliția ne împrăștie adunările, că copiii li se refuză educația școlară, pentru că nu-și fac semnul crucii și mai ales, că cărțile noastre n'au fost lăsate să intre în țară, pentru că nu poartă în față stampila „erezie”. A fost plăcut de a vorbi cu acest om. El și-a primit educația în America și de aceea a înțeles șirul nostru de idei în chestiunile libertate și egalitate. El ne-a asigurat, că el face totul, ceea ce s'a în puterea sa, ca să aducă lucrul în ordine, pe cât privește departamentul său, și a cerut ocazia, ca să vorbească în Locul următoare cu avocatul și cu cei doi frați cari locuiesc în Atena, așa că chestiunea să poată fi pusă la punct. Noi am părăsit biroul său cu o perspectivă mai bună de viitor și sperăm că am mers un pas înainte, așa că lucrarea poate înainta mai departe neîmpiedecată și frații vor suferi în viitor mai puține pagube decât până acumă. Indiferent de rezultat, noi suntem convinși că frații noștri din Grecia pătrund înainte harnic și vor propovădui Evanghelia; pentru că acest drept îl au de la Dumnezeu ei știu: că e mai bine să asculte de Dumnezeu decât de oameni. Ei cunosc cuvintele lui Pavel din Faptele Apostolilor 24:10-16 și nu se vor lăsa oprii, pentru că sunt învinși de erezie. Dar dacă amintiți oameni recunosc dreptatea cauzei noastre și ne pot ajuta, noi apreciem foarte mult aceasta.

Deși există încontinuu pericolul, că adunările vor fi

Împrăștiate și frații arestați și aruncați în temniță, totuși s'a aranjat în casa unui vestitor o întrunire a servilor de unități din Atena și Pireu. Dacă ar fi fost posibil de a convoca pe toți frații din Atena și Pireu, atunci am fi fost peste două mii prezenți; așa însă au fost numai 66. Fețele lor radiau, și ei făceau impresia, că au răvnă pentru Domnul. Printre un interpret, fratele Knorr a dat îndrumare acestor frați, cum să meargă mai departe lucrarea în viitor în Atena și în întreagă Grecia. Numirea fratelui Sideris, al noului serv de filială, a fost făcută cunoscut, precum și felul și modul, cum se va măna lucrarea în viitor. Servii pentru frați trebuie să școlăți și trimiși pentru a viziteze grupele de două ori pe an. S'a explicat că fratele Karanassios, fostul serv de filială, a servit credincios în această calitate Domnului începând din anul 1922, dar că din cauza vârstei sale și a sănătății sale subrede se numește un alt frate. Privilegiul său de serviciu nu s'a dat altuia, pentru că ar fi fost necredincios, ci sarcina grea a lucrării în Grecia trebuie să se odihnească pe umerii mai tineri, și el însuși s'a bucurat despre schimbarea în interesul lucrării. Fratele Karanassios rămâne un membru al familiei Bethel și va putea da totdeauna sfat, când va fi de lipsă. Noi avem tot motivul să presupunem că lucrarea de întindere în Grecia, sub Marele Comandant Christos Isus, care ne conduce la biruință, va merge mai departe.

O altă problemă, pe care trebuie să o rezolve Watch Tower Society în Grecia, este lipsa de locuință pentru adăpostirea fraților și ca încăperi pentru birou și tipografie. Unul dintre frați, care posedă o casă în Atena, a pus destul de mult loc la dispoziție în una din casele sale de locuit, și se iau măsuri de a primi dacă se poate și mai-mulț loc. Există acum în Grecia peste două mii de vestitori, și se apreciază că în întreagă țară peste cinci mii vizitează micile adunări de grupe. Frații tipăresc acolo la fiecare 1 și 15 a lunii aproximativ douăzeci de mii de exemplare a Turnului de Veghere, și revista aceasta are o mare răspândire. Și broșuri se tipăresc, și noi sperăm că vom putea introduce în țară și din America multe din scrierile noastre.

Am găsit foarte puțin timp ca să vedem ceva din Atena, pentru că dela ora 7 dimineața până la ora 10 seara am lucrat împreună cu frații. Totuși ne-a reușit să întrebăm două ore pentru vizitarea Acropolei din Atena și să vedem ce a mai rămas din multele foste temple ale adorației păgâne a Atenei, a zeiței înțelepciunii. Aici, mai stau încă resturile Partenonului, a templului lui Nike, a Propileelor sau a hălei de intrare și a Erechtheului. Pe coastele de Sud ale Acropolei este situat templul lui Dionisos, care în vechea Grecia a format centrul artei dramatice. De cel mai mare interes pentru noi a fost însă Areopagul, sau dealul lui Mars, care este amintit în legătură cu apostolul Pavel. El este acum numai o stâncă cu câteva trepte năruite săpate în ea. Aici au trăit Atenienii judecătă și aici a propovăduit Pavel creștinismul, după cum citim în Faptele Apostolilor 17. De pe Acropolis se poate vedea toată Atena și Pireul, pe lângă acestea, marea și munții din Atica.

MAI DEPARTE, SPRE ROMA!

A ieși din Atena n'a fost așa de ușor ca și a intra. Biroul liniilor aeriene TWA din Atena n'a posedat dovadă despre comandările noastre de locuri. De aceea, singura cale posibilă a fost să încercăm cu alte

linii aeriene; dar s'a dovedit că toate locurile erau ocupate; sau atunci a trebuit să ne hotărâm, ca să pândim chiar pe aerodrom ocazia de a primi un loc, ca să ajungem la Roma. Conform îndrumărilor dela TWA, ne-am sculat dimineață dimineața la ora 3,45 și ne-am dus la aerodrom. Câtiva dintre frații noștri dela biroul filialei și alții ne-au găsit acolo. Noi am apreciat societatea lor la o oră atât de matinală, în timp ce așteptam știri despre avion, ca să știm dacă mai sunt libere locuri. Cum cu o jumătate de oră înainte de decolarea avionului am aflat, că este liber un loc; și fratele Knorr s'a folosit de ocazie și și-a început călătoria spre Roma. Fratele Henschel a rămas în acea zi în Atena și a vizitat pe un frate din biroul filialei, care a fost dus la închisoare, pentru că a fost făcut responsabil pentru tipărirea Turnului de Veghere, care a fost editat fără imprimarea „erezii” (pe pagina întâia a revistei). Ce bine a fost că l-am găsit vesel și voios, pentru că are ocazii favorabile ca să pună mărturie celorlalți prizonieri. Și el n'a fost singur. Un alt frate, care tot din cauza credinței și neprimării sale a stat în închisoare, l-a ținut de urit.

Fratele Knorr a călătorit mai departe spre Roma. În sbor înalt a mers peste Grecia frumoasă cu povârnișurile sale stâncoase și vârfurile acoperite de zăpadă. Pilotul a apucat calea peste valurile golfului albastru din Corint. De-a-lungul coastei s'au perindat câteva sate; și se vedeau văi roditoare, cari s'au întins dela coasta mării, la deal, până la munții acoperiți cu zăpadă. Grecia a strălucit în lumina deschisă a soarelui de dimineață și a oferit privirilor frumuseți, cari cu greu pot fi descrise în cuvinte scurte. Apoi, afară, peste Marea Ionică, pe lângă insula Corfu și până la călcâiul Italiei, unde ne-au salutat dealurile frumoase, verzi, și munții acoperiți cu zăpadă din Italia de Sud. Îndată a apărut și Tarent-ul, unde corăbii de ale flotei italiene s'au pierdut în război. Zburând de-a-curmezișul peste Italia, am ajuns la țărmul din Salerno, unde armata americană în timpul războiului a avut așa zicând un cap de pod. Acum, mai departe spre Neapole și Vezuviu. Un mic sat stă în locul vechiului Pompei, re marginea apei. Pilotul a fost atât de amabil că a făcut câteva roate deasupra Vezuviului, așa că pasagerii au putut privi pe muntele, a cărui activitate a distrus Pompeiul și de atunci încoace a neliniștit tot mereu pe locuitorii țării prin cutremure. Din această activitate, acum nu se observă nimic, dar totuși a fost demn de văzut locurile galbene de pucasă și dungle roșii pe vârful muntelui, și de asemenea și fluviul negru de lavă, care ajunge până în pământul roditor. La apus era binecunoscuta insulă Capri. După aceea, am mers de-a-lungul țărmului Italiei, și iată: Anzio, un alt loc cunoscut prin război și la răsărit Monte Cassino. Apoi Roma. Conform programului de călătorie al fratelui Knorr, a trebuit să sosească acolo, după o orânduire de mai înainte. Iată. Intrucât a sosit cu o zi mai devreme, el nu s'a cugetat că îl așteaptă cineva, ci a sperat aceasta pentru ziua următoare, când va sosit fratele Henschel din Atena.

Fratele Henschel a făcut aceeași călătorie în ziua următoare într-un avion „Constellation” și a fost luat în primire pe aerodromul Ciampino de către fratele Romano, servul biroului de filială italian, care a fost foarte surprins să afle, că fratele Knorr a sosit cu o zi mai înainte. După masă ne-am întrunit cu toții și am discutat lucruri cu privire la lucrarea din Italia. În

acea seară, la ora opt, am ținut o adunare cu unsprezece frați din grupa nou formată, Roma, a Marilor lui Iehova. Această a însemnat pentru noi o întrunire foarte interesantă; căci acești frați locuiesc într-un zăgaz al religiei, și ei au lipsă de aceeași încurajare, aceeași sfat, pe care l-a dat Pavel Romanilor, încă înainte cu 1900 de ani, când le-a scris o scrisoare și i-a îndemnat la propovăduire, prin faptul că a argumentat, că oamenii nu „cred” niciodată, decât dacă au „auzit” mei înfăi, și că ei nu pot auzi, decât dacă le propovăduiește cineva. Unsprezece interesați au luat parte la această adunare, dintre cari însă nu toți sunt servii Evangheliei; și astfel sfatul lui Pavel și alte îndrumări despre organizațiune au fost foarte laloc. Frațele Romani, un absolvent al Gileadului, a servit ca interpret.

CETATEA VATICANULUI

Marti, în 13 Mai, ne-am petrecut timpul cu aceea, ca să aflăm lucruri generale despre Roma și Vatican. Muzeul Vaticanului i s'a făcut o vizită, și noi ne-am interesat mai cu seamă de biblioteca Vaticanului unde sunt expuse copii de pe manuscriptele și cărțile vechi. Am rugat pe unul dintre servitorii de acolo, ca să ne aducă în legătură cu un bibliotecar, ca să putem afla, dacă am putea examina manuscriptul original al lui Codex Vaticanus 1209, care este unul dintre cele mai de încredere manuscripte ale Bibliei, cari mai există astăzi. Am fost conduși, într-o bibliotecă particulară a Vaticanului, unde unul dintre bibliotecari ne-a adus câteva pagini ale manuscriptului original pe hârtie veșnică. Nu se mai păstrează, sub formă de carte. Fiecare foaie de hârtie veșnică, pe care se află patru pagini scrise, este păstrată întinsă între două cartone grele, spre a împiedeca, ca paginile să se frece una de alta, prin ceea ce scrierea ar putea fi deteriorată. Manuscriptul este scris clar și limpede și păstrat tot așa. Învățații secolului al patrulea au făcut lucru bun, când au pregătit această carte (acest codex). Ni s'a arătat și un volum al acestei cărți (codex) întregi, care a fost făcut prin redare fotografică a diferitelor pagini ale cărții. Toate acestea au fost de cel mai mare interes pentru președinții lui Watch Tower Bible and Tract Society, Societate, care, editează Biblia. Aceste volume mari și manuscripte originale nu sunt expuse pentru public în muzeul Vaticanului, ci acolo se poate vedea numai o pagină din acesta.

În muzeu se află multe din cele mai mari opere de artă ale lumii. Obiecte de artă grecești și romane de sculptură sunt în mare număr. Apoi se află acolo cele mai mărețe picturi ale pictorilor celebri italieni din timpul dinainte de aceasta cu sute de ani, afară de aceasta multe vase mari și alte comori. Toți pereții și plafonurile sunt pictați și împodobiți admirabil. Trebuie ca a costat pe bărbați ani întregi de lucru neîncetat, aspru, ca să aducă toate acestea în existență. Din ferestre am putut să zărim câteva curți ale Vaticanului, grădile, sala, fântânile sritcare și turnurile stațiunii radfonice a Vaticanului. La diferite porți garda elvețiană în uniforme de color viș și-a făcut serviciul. Totul este foarte bine întreținut și pe dinafară foarte curat.

Am vizitat și biserica sfântului Petru și am văzut acolo ceva din bogăția mare, care este îngrămădită în această clădire. Plafioanele sale de aur, înzestrarea sa și altarele, picturile sale și mormintele papilor toate

sunt de un lucru de cea mai bună calitate. Acolo sunt mai multe altare și orgi. Este imposibil de a prețui valoarea în bani a acestei clădiri cu conținutul ei, dar trebuie că au fost scoase sume enorme de bani dela poporul din toată lumea, ca să clădească o astfel de „biserică” sau bislică. Dacă o comparăm cu moscheile și templele religiilor păgâne, pe cari le-am văzut, ea întrece pe toate acestea în valoare bănească, și probabil și în capacitatea oamenilor, de a face opere de artă în pictură și sculptură. Dar în unele privințe aceasta ne-a amintit de clădirile arhitectonice ale budhiștilor și ale altor religioniști păgâni din timpul vechiu.

Totul a fost strâns acolo, pentruca omul să ingenucheze înaintea lui și să-l adore. Privit din punctul de vedere al unui cercetător al Bibliei, aceste lucruri nu ne aduc mai aproape de Dumnezeu; pentrucă aici se văd chipuri, altare de aur, cruci, mătănii, lumini, lămpi și duzini de scaune pentru spovedit, cari toate contribuie la aceea, ca să despartă pe om de Dumnezeu. Am văzut haine pompoase ale Ierarhiei împodobite cu aur și dantela cea mai fină. Acolo erau coroane din aur masiv, împodobite cu juvaeruri ale Papilor, cu pietre prețioase scumpe, chivotul agnelului de aur și alte comori. O cunoștință a Creatorului ni-o mijlocște Biblia. Cuvântul lui Dumnezeu și nu icoane și temple, cari sunt făcute de oameni. Credința vine printr-o cunoștință adevărată și nu printr-o expunere pe dinafară a bogăției sau a puterii unei organizațiuni a religiei. Ne-au venit fără voie în minte cuvintele unui șef al chelnerilor dintr-un restaurant din Roma: „Preoții au bisericile și aur și toată bogăția țării; și noi, poporul, avem soarele”. Dacă preoții ar putea cere ceva poporului pentru lumina soarelui, ei ar face-o și pe aceasta.

În călătoria noastră a zilei în jurul Romei, am văzut resturile lui coloseum, ale celuiși amfiteatru uriaș, pe care l-au clădit Vespasian și Titus, cam pe la anul 80 d. Chr., și unde — după cum ne raportează istoria — creștinii dela început au fost aruncați la animale sălbătice pentru distracția Romanilor păgâni, spre a distrage adevărata închinare la Dumnezeu. Acolo, unde s'a aflat loja împăratului, a emului, care a dat semnul degetului celui mare al mâinii ridicat în sus sau îndreptat în jos, acolo catolicii au înălțat crucea, care nu lipsește de nicăieri, ca și cum ar voi să sfințească acum acest loc.

După masă am făcut o vizită legațiunii americane ca să primim informație cu privire la lucrarea Societății și să vedem, ce ajutor li se poate da fraților din Milano pentru prelungirea șederii lor în Italia. Pe lângă aceasta ne-am scos bilete pentru călătoria noastră din Roma la Milano în „rapido”, unul dintre cele mai iuși trenuri electrice al căilor ferate de stat italiene.

MILANO

Călătoria noastră din Roma a durat în ziua următoare dela ora 1,30 după masă până la 11,30 seara. Am trecut cu ocazia aceasta prin peisajul frumos, verde al Italiei cu numeroasele sale vii și dumbrăvi de măslini, lanuri de grâu și grădini bine întreținute. Dealurile în multe locuri sunt în formă de terase și cultivate cu îngrijire și altele sunt acoperite cu păduri dese. Cei mai mulți locuitori ai Italiei sunt agricultori, și totuși ce are țărânul în timpul acesta sunt vin, măslină, pâine și brânză și un loc de dormit. El n'are mijloace să-și

(Urmare în Nr. viitor).

Texte și Comentarii

16 Februarie

Impărăția Sa domnește peste toate. — Ps. 103:19.

„Ce este adevărul?” este o chestiune, care poate fi pusă tot așa de bine acum, ca și atunci când Pilat a pus-o prima dată lui Isus. Adevărul este vechi, bun, care vine de la Domnul Dumnezeu, în ciuda dușmanilor cari încearcă să-l falsifice, să-l răsucescă, să-l apese și să-l nimicească. Faptul că Isus, adresându-Se lui Dumnezeu, a zis: „Cuvântul Tău este adevărul”, dovedește că adevărul este cuprins în Sfintele Scripturi, în Sfânta Biblie. Tot adevărul Bisericii se învârteste în jurul celei mai mari încredințări a ei, anume, aceea a Impărăției lui Dumnezeu prin Fiul Său Isus Christos, deoarece prin acea Impărăție suveranitatea universală a lui Iehova și bunul Său nume vor fi pentru veșele justificații. De aceea, scopul principal pentru care trimise El pe Fiul Său în lume, era ca să fie un vestitor al creștin adevăr. Acest răspuns îl primi Pilat când întrebă pe Isus: „Dar un rege totuși ești?” „Cu siguranță”, răspunse Isus, „Eu sunt un rege. Eu poartez această Măm născut și am venit în lume, ca să pun mărturie despre adevăr.” — Ioan 18:37, Moffatt, W. 1. 2.

17 Februarie

Perfect înaintea lui Iehova Dumnezeu Său, după cum fusese înima lui David, tatăl său. — 1 Regi 11:4, A. S. V.

Cu toate că era atins de nedreptatea moștenită de la Adam, inima lui David sau afecțiunea sa mintală niciodată nu s'a întors de la Iehova, ca Acesta care trebuie să fie adorat. De mai multe ori a fost cuprins de păcate grele; dar el niciodată n'a arătat iubire pentru păcat. De fiecare dată se umilea; se căia cu sinceritate de învină și se întorcea la Dumnezeu după îndurare, primind mustrarea lui Dumnezeu fără cârtire sau murmur. El se destăia în adorarea lui Iehova și luă toate măsurile posibile pentru a rădica și încalca închinarea lui Dumnezeu în decursul domniei sale. Prin urmare, Dumnezeu spuse despre David că ar fi un „om după inima Sa, care va împlini întru totul voia Sa”. Fiind pentru Domnul Dumnezeu cu întreagă inimă, David muri credincios. El împlini porunca expusă în Deuteronomul 18:13: „Tu să fii perfect înaintea lui Iehova Dumnezeul tău.” — A. S. V. W. 1. 4.

18 Februarie

Iată vin zile, zice Iehova, când voi face un nou legământ cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda. — Ier. 31:31, A. S. V.

Deoarece vechiul legământ mozaic își avea jertfa lui care-l făcea valabil, precum și mijlocul lui de profeție lui, facerea unui legământ nou înseamnă că trebuie să fie o jertfă nouă, un mijloc și o profeție nouă, și nu mai vechi, ci mai bună, deoarece nou legământ este un legământ mai bun. Iată pe promisiuni mai bune. Christos Isus, Mai Marele Moise, este cel calificat spre a activa ca Mijlocul noului legământ cu promisiunile lui mai bune. Văzând că El era Fiul lui Dumnezeu venit jos pe pământ și născut ca Isaac în natură, El aduse o jertfă mai bună decât profeția lui, întrucât El se aduse pe sine însuși ca om. El era, prin urmare, în măsură să servească ca un Mare Preot mai bun și mai cu efect decât profeția arătată a vechiului legământ al legii mozaice. Fie ca tot să dea atențiune acestor fapte, să lucreze în conformitate cu ele și să se veselască împreună cu poporul de legământ al lui Dumnezeu. W. 1. 3.

19 Februarie

El nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevăr. — Ioan 17:16, 17.

Nu poate fi nicio sfințire a creaturilor umane fără adevăr, și adevărul cu asemenea putere este în cuvântul scris al lui Dumnezeu. Isus se rugă lui Dumnezeu

ca să mîștufască sfințirea prin intermediul puterii adevărului Său. Aceasta înseamnă că Dumnezeu va purifica mințile și viețile lor de erorile și practicile religioase. El îi va despărți de lume și-i va pregăti și echipa din ce în ce mai mult pentru serviciul Său. Toată această lucrare Dumnezeu va face-o prin adevăr. Adevărul demască minciunile și erorile acestei lumi și religia ei, și demască lumea ca fiind organizațiunea Dăvolului, de care noi trebuie să ne păstrăm nepătați, dacă dorim să ne închinăm și să servim pe adevăratul Dumnezeu. Cuvântul grațios al lui Dumnezeu este necesar pentru noi ca să ne zidească și să ne păstreze curăți de lume ca aspiranți ai moștenirii Lumii Noui. W. 15. 3.

20 Februarie

Crică pedecapsă, deocamdată, pare o pricină de întrătare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace și neprihănire. — Ebr. 12:11.

Copilul, care primește pedecapsa, poate să obiecteze la răndul lui. Dar tatăl sau mama lui, cari privesc spre înțeleapta conduită viitoare a băiatului sau fetei, nu vor slăbi și nu vor reține cuvenita corecțiune. Mănuirea toagului (nuclii) puterea autorității și responsabilității nu trebuie niciodată să fie slăbită. Respectul pentru ea (nuia) trebuie să fie imprimat în mintea și inima tânărului. Întrubunțarea acestei muiele pentru binele lor, nu înseamnă apăsare, ci exprimă o iubire combinată cu înțelepciune și cu tărie. Lipsa de a înțelegi nuiaua va rezulta în nerecunoștință și apoi în neastămpăr. În foloasele ce vor rezulta mai târziu, copilul își va deschide ochii la înțelepciune și iubirea părinților lui și-i va respecta pentru corecție. Mai mult încă, prin aceasta el are șansa de a arăta ascultare și va învăța în modul cel mai impresionant respectul cuvenit pentru autoritatea care este delegată de Dumnezeu și va învăța astfel să se teamă deasemenea și de El. W. 15. 9.

21 Februarie

Adevărul vă va face liberi. Deci, dacă Fiul vă va face liberi, veți fi cu adevărat liberi. — Ioan 8:32, 36.

Ucenătorii terminării primului Războiu mondial, cine au fost aceia cari au fost făcuți liberi printr-o eliberare de mai marele Babilon? Era înmășita de creștini consacrați, cari ascultau cuvântul Mai Marelui Oir. Christos Isus, și cari sunt cunoscuți astăzi ca „Martorii lui Iehova”. Acești martori oprimați și apăsați ai lui Iehova au fost eliberați în 1919 și merșeră înainte cu lucrarea de punere a mărturie pentru numele și împăcarea lui Dumnezeu. În lămură devăruului ei se străduie în mod continuu să steargă orice urmă a religiei babilonice din mijlocul lor și să adere în mod strict la Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului; și astfel adevărul l-a făcut cu adevărat liberi de Babilon și de robia lui. Ei nu sunt sclavi ai niciunui om, nici nu sunt sclavi ai vreunui guvern făcut de oameni, nici sclavi Babilonului, ci sunt servii liberi ai lui Iehova. W. 15. 7.

23 Februarie

Tată, slăvește-Ți numele Tău — Ioan 12:28.

Domnul Dumnezeu însuși era obligat să-și justifice cuvântul Său profetic cu privire la Mesia. Spre a face aceasta, El dădu mărturie convingătoare spre a sprijini adevărul că Isus este Mesia, Isus accentua în mod principal această mărturie a lui Dumnezeu și atrăgea atențiunea asupra ei. El zicea: „Eu am o mai mare mărturie de cât aceea a lui Ioan (Botezătorul); pentrucă... Tatăl însuși care Ma trimis a pus mărturie despre Mine.” (Ioan 5:36, 37). Datorită mărturie lui Iehova prin profetii Săi înainte de Ioan Botezătorul, Isus, după înțelegerea Sa, putea să se îndrepte spre scrierile lor ca dădădă a calității Sale de Mesia. (Luca 24:44-48). Urbind metoda lui Isus, apostolul Pavel, în mod asemănător, se referea la mărturia profetică scrisă despre

Aprobat de cenzura presei centrale.